

Bồn Vu Sư Cầu Ái Pháp

Contents

Bồn Vu Sư Cầu Ái Pháp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	24
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35

Bồn Vu Sư Cầu Ái Pháp

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắnRaw + QT: VnsharingEdit

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-vu-su-cau-ai-phap>

1. Chương 1

Ba đĩa đồ ăn và một bát canh được dọn lên bàn.

Viên Chính Kiệt đang định bưng chén ăn cơm, lại thấy Vu Lâm đoan trang nhìn mình, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc nói: “Biểu ca.”

Viên Chính Kiệt không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt. Vô số kinh nghiệm bi thảm từ nhỏ đến giờ nói cho hắn biết, khi tên biểu đệ lộ ra loại biểu tình này, nói những câu kiểu “Hiện thời...”, thì cho dù không phải tận thế, cũng là tính từng giờ đến ngày tận thế.

“Nếu chuyện quá nghiêm trọng, không cần phải nói với ta.” Viên Chính Kiệt hảo tâm đề nghị.

Vu Lâm suy nghĩ một chút: “Cũng không tính là quá nghiêm trọng.”

“Nếu không phải quá nghiêm trọng, vậy cũng không cần phải nói với ta.” Thật ra ý tứ chân chính của hắn là, bất luận có nghiêm trọng hay không cũng đừng nói với ta!

Thế nhưng Vu Lâm hiển nhiên không ngộ ra ý tứ của hắn, vẫn kiên định: “Có phần hơi nghiêm trọng.”

Viên Chính Kiệt nói thẳng: “Có thể không nói được không?”

“Ta không nói, người làm sao nghe?”

“...” Hấn chính là không muốn nghe a! Viên Chính Kiệt hớp một ngụm canh, chuẩn bị giả điếc.

Vu Lâm ho nhẹ một tiếng nói: “Hôm nay ở công ty ta đã gặp được bà xã của mình.”

...

Nước canh từ trong miệng Viên Chính Kiệt róc rách chảy ra, rót thẳng vào trong chén cơm.

“Biểu ca?” Vu Lâm ghê tởm nhìn chén cơm đó.

Viên Chính Kiệt cúi đầu nhìn lại, vô thức lấy thìa khuấy khuấy. Nước canh trứng cà chua màu da cam cứ thế từ từ hòa vào cơm.

“Người không sao chứ?” Trên mặt Vu Lâm toát ra một tia lo lắng.

Viên Chính Kiệt lắc đầu, chống tay bưng mặt, nửa ngày mới ngẩng lên, không dám tin, hỏi: “Người định bao giờ kết hôn?”

Vu Lâm khó hiểu nhìn hấn: “Ta đâu có kết hôn.”

“Người rõ ràng vừa nói bà xã...”

“Chuyện này phải kể từ ba năm trước...” Vu Lâm thâm trầm nói, “Năm đó, ta vừa tốt nghiệp đại học...”

“Ba câu.” Viên Chính Kiệt xòe tay.

“...” Vu Lâm cúi đầu tổ chức lại câu chữ, lại bẻ ngón tay đếm đếm, sau đó ngẩng đầu nói, “Ta dùng phương pháp mama dạy nhìn vào gương xem trước dáng dấp của bà xã tương lai.”

Viên Chính Kiệt dựng một ngón tay.

“Hồi chiều này tân tổng giám quản lý đầu tư vừa nhậm chức.” (tổng giám là chức tương tự giám sát viên, chứ không phải tổng giám đốc nha ^___^)

Viên Chính Kiệt duỗi hai ngón tay.

“Vợ ta chính là hấn!” Câu cuối cùng tương đối ngắn gọn.

Viên Chính Kiệt thu tay, kết luận: “Ý người là, ba năm trước người dùng ma pháp thấy được mặt mũi của vợ tương lai, người nọ vừa vặn là tổng giám mới tiếp quản hôm nay?”

Vu Lâm gật đầu lia lịa.

“Người còn nhớ rõ chức vị của người trong công ty không?”

“Bộ Tổng vụ khoa Hậu cần nhân viên giữ kho.” Hấn tưng rất trôi chảy.

“Người có biết giữa người và tổng giám cách nhau bao nhiêu cấp bậc không?”

Vu Lâm nói: “Nhân viên giữ kho, nhân viên giữ kho thâm niên, phó trưởng khoa, trưởng khoa, trợ lý quản lý, phó quản lý, quản lý, phó tổng giám, tổng giám... Tổng cộng tám cấp.”

Viên Chính Kiệt hít một hơi thật sâu, nói: “Những nữ tổng giám đều là nữ cường nhân, trong lòng luôn ôm ấp hoài bão sự nghiệp to lớn, nàng sao có thể tìm tằm chông là một kẻ thấp hơn nàng những tám cấp?”

Vu Lâm nhú mày: “Ai nói hấn là nữ nhân?”

Viên Chính Kiệt lập tức trợn mắt tròn xoe.

“Hơn nữa...” Vu Lâm ưỡn ngực, “Một vu sư (tương đương với phù thủy í mà) ở địa cầu như ta không phải càng quý hiếm hơn tổng giám sao?”

...

Viên Chính Kiệt năm chín tuổi mới biết đến tiểu biểu đệ nghe nói là mang 1/8 huyết thống quý tộc Anh quốc này. Thế nhưng tiểu biểu đệ chính là tiểu biểu đệ, thoát nhìn ố tiêu, nhưng tên nhóc ố tiêu này đã dọa hấn sợ vãi ra cả quần trước mặt mọi người.

Bởi vì cách Vu Lâm chào hỏi hần chính là ném một quả cầu lửa to bằng quả trứng về phía hần. Nghe nói loại phương thức chào hỏi này thập phần thịnh hành trong giới vu sư năm đó, vị vu sư khác sẽ dùng một quả bóng nước chào lại.

Hần cũng chào lại, bất quá không phải bằng quả bóng nước, mà bằng “vòi nước” bên dưới.

Kinh nghiệm này mang đến cho hần điểm tốt là không hút thuốc, điểm xấu là nghiện rượu gấp đôi.

“Người khẳng định ma pháp của người không có sai sót?” Viên Chính Kiệt tự cắt đứt mạch hồi tưởng.

Vu Lâm nói: “Trước khi chưa gặp hần, ta không dám khẳng định, gặp rồi ta liền nghĩ chắc là không sai. Bởi vì lúc ta vừa nhìn thấy hần, lập tức cảm nhận được tim ta đập nhanh hơn. Mama từng nói, người của gia tộc Stirling chúng ta một khi gặp được ái nhân định mệnh thì nhịp tim sẽ tăng tốc, hai má nóng lên, thậm chí nhịn không được sử dụng ma pháp. Những triệu chứng này lúc ta nhìn thấy hần đều có hết.”

Viên Chính Kiệt lẩm bẩm: “Nghe ra loại cảm giác này cũng không quá vô lý.”

Vu Lâm bổ sung: “Đương nhiên, ta đã cam đoan với mama sẽ không lạm dụng ma pháp, cho nên ta quyết khắc chế ý muốn dùng ma pháp của mình.”

“Có điều hần là nam nhân...” Viên Chính Kiệt không biết nên biểu đạt thế nào, “Người cũng là nam nhân.”

“Ta biết.” Vu Lâm nói, “Nhưng chúng ta phải nghe theo tiếng lòng mình. Giống như ông ngoại ta sau khi gặp được bà ngoại, vẫn quyết định từ bỏ gia tộc, di cư đến Trung Hoa.”

Viên Chính Kiệt nói: “Đúng vậy! Nhưng người ông ngoại người gặp là bà ngoại người, không phải ông nội người. Cho nên...” Trời ạ, rốt cuộc hần đang nói cái quái gì đây!

Vu Lâm hiển nhiên hiểu được ý tứ của hần: “Nếu ông ngoại ta yêu ông nội ta, ta tin người cũng vẫn làm như vậy.”

Viên Chính Kiệt trầm mặc nhìn hần nửa ngày, cuối cùng cảm khái một câu: “Stirling quả nhiên là một gia tộc vĩ đại.” Mặc dù trên chứng minh thư Vu Lâm không có chữ Stirling, nhưng nội bộ gia tộc bọn họ đều mặc định tên đầy đủ của hần là Lâm • Vu • Stirling.

Thuyết phục được biểu ca tin tưởng, Vu Lâm bắt đầu tích cực tham khảo đối sách cửa cấm: “Người nghĩ nếu ngày mai ta tặng hần chín mươi chín đóa hồng, thì có lỗi thời quá không?”

“Không lỗi thời.” Viên Chính Kiệt lắc đầu, sau đó chậm rãi nói: “Nhưng sẽ rất kinh tế hãi tục.”

Vu Lâm hai mắt sáng rỡ: “Tức là hần sẽ bị ta đả động?”

“Ta nghĩ toàn bộ công ty đều sẽ bị người đả động.” Viên Chính Kiệt tạt một gáo nước lạnh vào mặt hần, “Sau đó người liền lãnh một xấp tiền lương cực dày.”

Vu Lâm chớp chớp mắt: “Là sao?”

“Có nghĩa là người phải tìm một công việc khác.”

Vu Lâm hoảng hốt: “Bởi vì tặng hoa mà bị đuổi việc?”

Viên Chính Kiệt nói: “Không phải vì tặng hoa, mà là vì tặng hoa cho một nam tổng giám vừa nhậm chức... Đây hoàn toàn có thể quy vào hành động uy hiếp đe dọa.”

Vu Lâm ngốc ngốc nhìn hần một hồi, tiu nguỉu hỏi: “Thế ta nên làm gì bây giờ?”

Viên Chính Kiệt nói: “Người không phải đã dùng ma pháp dự đoán được hần chính là vợ tương lai của người sao? Nếu đã là vợ tương lai, chứng tỏ giữa các người có duyên phận, tại sao còn muốn giở thủ đoạn?”

“Ái tình phải nhờ bản thân nỗ lực tranh thủ, chuyện sau này có vô số khả năng, nếu không tranh thủ, biết đâu chừng hần bị người ta cuỗm mất thì tính sao.” Vu Lâm siết chặt nắm tay nói, “Ta sẽ trăm phương ngàn kế ngăn chặn khả năng phát sinh ra loại tình huống này!”

“Nói cách khác, ma pháp chỉ có thể cho người một loại năng lực?” Viên Chính Kiệt nhú mày, “Ma pháp kia còn có tác dụng gì?”

“Tác dụng định vị a!” Vu Lâm nhanh nhẩu đáp, “Ít ra người không cần lãng phí thời gian với kẻ không phải lương duyên của mình.”

Viên Chính Kiệt suy ngẫm một hồi, đột nhiên cảm thấy rất có lý. Hiện tại vô số người trải qua không ít cuộc tình, thậm chí còn một tay bắt cả chục con cá, đến cuối cùng vẫn không tìm được ai hoàn toàn tâm đầu ý hợp với mình. Nếu có thể một cú liềm vớt đúng người, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, bớt đi được rất nhiều đường vòng.

“Ta có thể dùng loại ma pháp này không?” Tim hắn dần dần đập nhanh hơn.

“Có thể!” Vu Lâm nói, “Bất quá người có hạ quyết tâm nghe theo nó không? Bởi vì nếu cuối cùng người không thể thành vợ thành chồng với ái nhân hiện ra trong gương, người sẽ phải chịu phản phệ (tấn công ngược lại khổ chủ) của ái tình ma pháp.”

Viên Chính Kiệt bị dọa cho nhảy dựng: “Phản phệ thế nào a?”

“Ta cũng không rõ lắm, mỗi người chịu một loại phản phệ khác nhau.”

Viên Chính Kiệt nghe mà nhú mào: “Chẳng lẽ còn có nạn đoán bùa? Loại ma pháp này đúng là rất không bảo đảm. Rủi người hiện ra trong gương là nữ hoàng Anh thì sao?” Lẽ nào thực sự bất hủ phải chạy qua đó đối địch với cả vương quốc Anh?

Vu Lâm nói: “Nghe mama kể, có tổ tiên từng thấy vợ hắn là một con khỉ.”

“...” Viên Chính Kiệt run rẩy, “Loại ma pháp này vẫn chưa bị liệt vào hàng cấm thuật đúng là kỳ tích.”

“Cho nên ta rất may mắn.” Vu Lâm nói, “Ta nhất định phải theo đuổi hắn!”

Viên Chính Kiệt cảm thấy sự thay đổi cũng là một thứ kỳ quái. Tỷ như ban nãy còn tiếc cho Vu Lâm vì ái nhân định mệnh của hắn là nam nhân, hiện tại lại vì bà xã tương lai của hắn là nam nhân, nhưng chỉ ít là con người, mà cảm thấy may mắn.”Ta ủng hộ người.”

Theo đuổi cũng là một môn học.

Thông thường được phân tích theo hai loại cơ bản, một là người theo đuổi, hai là người được theo đuổi.

Ý kiến của Viên Chính Kiệt là áp dụng binh pháp Tôn Tử, xem đối tượng mình theo đuổi như pháo đài cần công phá, bất chấp tất cả, không từ thủ đoạn, mặt dày mày dạn, lì lợm bám dai, chỉ có chuyện nghĩ chưa ra, không có chuyện làm không được. Hơn nữa người được theo đuổi là người cùng giới tính, cho nên thủ đoạn phải càng kịch liệt cực đoan.

Trải qua một phen giảng giải, Vu Lâm vốn có phần mờ mịt cũng dần dần kích động hẳn lên.

“Vậy hiện tại ta nên làm thế nào?”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Việc đầu tiên người cần làm chính là...” Viên Chính Kiệt hẹp mắt lại, “Tìm hiểu hắn.”

Cổ Long từng nói, người hiểu người nhất thường không phải bằng hữu người, mà là kẻ địch của người.

Thế nhưng Viên Chính Kiệt muốn đánh chính lại, kẻ địch thích vạch trần nhược điểm, còn fan hâm mộ thích tìm ra ưu điểm, cho nên hiểu một người thường là cả địch thủ lẫn fan hâm mộ của người đó.

Tự đặt mình vào tình huống mà nói, muốn chân chính tìm hiểu một người, đầu tiên người phải sùng bái hắn, thưởng thức hắn, sau đó xem hắn là mục tiêu, đánh bại hắn.

Vu Lâm cái hiểu cái không.

“Nói đơn giản là...” Viên Chính Kiệt lôi ra một tờ giấy trắng, hí hoáy viết lên đó, “Địa chỉ, điện thoại, di động, gia cảnh, bằng cấp, sinh nhật, nhóm máu, sở thích, giao hữu, tình trạng sức khỏe, size quần áo giày dép, màu sắc món ăn thể loại nhạc ưa thích, mẫu người ưa thích, lý tưởng quan trọng nhất là gì, yêu cầu đối với bạn đời.” Hắn dừng bút, đưa cho biểu đệ, “Trước hết cứ điều tra bấy nhiêu thôi.”

Vu Lâm đực mặt nhìn tờ giấy.

“Có vấn đề gì sao?”

Vu Lâm nói: “Ta còn không biết size quần áo giày dép của mình.”

Viên Chính Kiệt nói: “Không liên quan, vấn đề đó cứ để sau này đối phương lao tâm suy nghĩ. Phải rồi, hần tên gì?”

“Đường Văn Diệp.”

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

2. Chương 2

Đường Văn Diệp gần đây cứ hay có một loại cảm giác bất an, giống như sắp xảy ra chuyện trọng đại.

Thế nhưng có thể là chuyện gì đây? Đồng sự trưởng tập đoàn Tân Uy là ông ngoại hần, tuy số người biết mối quan hệ này không nhiều, nhưng những nhân vật cấp cao trong công ty đều ngầm tự hiểu mà không cần nói ra. Có thể kết luận, chỉ cần không phạm phải sai lầm lớn nào, hần ở tập đoàn tất nhiên như cá gặp nước. Trên thực tế, thân phận tổng giám này cũng đủ cho hần hô mưa gọi gió.

Cha mẹ hần ly hôn, đều đã tìm được bến đỗ mới. Hần với bọn họ tuy không thể coi như thân cận, nhưng vẫn luôn duy trì liên hệ.

Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng duy nhất chính là ngủ không đủ giấc.

Niềm đam mê lớn nhất trong cuộc đời hần là bóng đá, lúc này vừa vặn ngay mùa Euro. Bởi châu Âu chênh lệch múi giờ với châu Á, cho nên suốt mấy hôm liền, ngày nào hần cũng thức tới bốn năm giờ sáng mới ngủ. Nhất là hôm qua với hôm nay, chỉ trong hai ngày dán mắt vào màn hình tinh thể lỏng suốt sáu tiếng đồng hồ khiến hần cứ lâng lâng như đang bay.

“Đường tổng giám.” Trần Hi mỉm cười yếu điệu bước qua, nàng tổng giám tài vụ hai mươi sáu tuổi này hiển nhiên có thủ đoạn cùng mị lực hơn người, “Thực xin lỗi, hôm qua Lương tổng giới thiệu quá vội vàng, chưa kịp mời người dùng bữa tối coi như chào đón.”

Đường Văn Diệp hận không thể một cước đá nàng vắng ra, trực tiếp vào phòng làm việc ngủ bù một giấc, thế nhưng không thể không giữ hình tượng, cười đáp: “Trần tổng giám khách sáo rồi. Thật ra ta vốn lớn lên ở thành phố này, từng nhai cây ngọn cỏ nơi đây đều vô cùng quen thuộc, nói mời một bữa tối chào đón nghe xa lạ quá.”

Trần Hi thấy hần lịch sự từ chối, cũng không tiếp tục dây dưa: “Nếu đã vậy, lần sau mong Đường tổng giám dẫn một kẻ không phải người bản xứ như ta đi dạo một vòng tham quan, được không?”

“Có cơ hội nhất định sẽ làm hướng dẫn viên.” Đường Văn Diệp cười tủm tỉm nhìn nàng phẩy móng đi khuất khỏi tầm mắt, lập tức xoay người, bước về hướng thang máy.

Một người đang đứng trong thang máy, ấn nút mở cửa, dường như cố ý đợi hần.

Đường Văn Diệp cũng không nghĩ nhiều, dù sao với thân phận của hần, trong công ty đương nhiên có lắm kẻ muốn nịnh bợ.

Đi vào mới phát hiện đó là một thanh niên mặt đỏ hồng như quả táo, đôi mắt cực to khiến hần bất giác nghĩ tới Harry Potter, lần đầu tiên phá lệ chủ động mở lời: “Tên tiếng Anh của người không phải là Harry chứ?”

“Không, ta là Vu Lâm.” Hần nỗ lực kiềm nén trái tim đang đập cuồng loạn của mình an tĩnh trở lại, càng không cho miệng mình phun ra bất kỳ âm tiết nào có liên quan đến thần chú.

“Đây là tên tiếng Anh sao?” Đường Văn Diệp thấy hần vô cùng khấn trương, không khỏi nổi lên vài phần ý định trêu chọc.

Vu Lâm lúng túng giải thích: “Ông ngoại ta là người Anh, tên này là ông chọn.”

Tên do một người Anh đặt thì gọi là tên tiếng Anh sao? Thế cái tên Richard mà hần tự đặt cho mình hóa ra là tên tiếng Trung? Đường Văn Diệp cảm lạnh.

Vu Lâm lôi ra tờ giấy mà Viên Chính Kiệt viết cho hần, cẩn thận hỏi: “Nhà người ở đâu?”

“Cái gì?” Đường Văn Diệp lập tức cảnh giác.

“Ý ta là muốn biết địa chỉ nhà người?”

Đường Văn Diệp liếc nhìn tờ giấy trong tay hần: “Đây là cái gì?”

Vu Lâm tuy có hơi ngốc, nhưng không ngốc đến mức triệt để như vậy, ngay thời khắc mấu chốt, hần theo bản năng quăng bữa một câu: “Bảng câu hỏi thăm dò của công ty.”

Bất quá Đường Văn Diệp hiển nhiên không bị gạt bởi lời nói dối của hần: “Giấy trong công ty đều in logo của công ty.”

“Cũng có loại giấy A4 bình thường a.” Là một nhân viên giữ kho, hần đương nhiên biết rõ.

Đường Văn Diệp mới đi làm ngày thứ hai, không quá rành về phương diện này như vậy, bất quá hần vẫn kiên định: “Bảng câu hỏi của công ty tuyệt đối không viết tay, càng không để một nhân viên nho nhỏ như người vào thang máy hỏi ta.”

Vu Lâm ngẩng đầu, im lặng nhìn hần, cặp mắt to kia dường như có thể rơi lệ bất cứ lúc nào.

“Ta chỉ nói sự thật.” Đường Văn Diệp bị hần nhìn đến cả người mất tự nhiên, nhin không được nhấn mạnh thêm ngữ khí.

“Người cảm thấy, chức vụ đẳng cấp rất quan trọng sao?” Vu Lâm có chút lo lắng. Không ngờ mối nghi ngại của Viên Chính Kiệt lại biến thành sự thật, mặc dù Đường Văn Diệp không phải nữ nhân, nhưng hình như cũng rất chú trọng phương diện này.

Đường Văn Diệp bị hần hỏi đến bối rối: “Đương nhiên, tiền lương biểu lộ tất cả.” Thấy Vu Lâm tâm tình trầm xuống, cho rằng hần vì chức vụ quá thấp mà cảm thấy tự ti, “Nhưng người còn trẻ, tuổi trẻ chính là vốn liếng, người sẽ có tiềm năng vô hạn.”

“Thật sao?” Ánh mắt Vu Lâm thoáng chốc sáng rực.

“Đương nhiên.” Đường Văn Diệp rốt cục cũng hỏi tới chức vụ của hần: “Người làm ở bộ phận nào?”

“Bộ Tổng vụ khoa Hậu cần nhân viên giữ kho.” Vẫn như cũ trả lời rất có thứ tự.

Đường Văn Diệp gật đầu, lúc này mới nghi hoặc hỏi: “Vậy người ở trong thang máy làm gì?”

Vu Lâm chớp chớp mắt. Viên Chính Kiệt từng nói qua, chưa điều tra được lý lịch của đối phương, tuyệt đối không thể ngả bài, bằng không hần cứ ở đó mà chờ bị đuổi việc.

“Àn?” Đường Văn Diệp truy hỏi.

“Ta đang...” Vu Lâm lại chớp chớp mắt, “Đi thang máy. Nga, tới rồi.” Hần ấn nút mở cửa, liền cuống quýt bước ra.

Đường Văn Diệp nhìn theo hướng hần bỏ đi, chậm rãi ấn nút lên tầng mười bảy.

Lúc lên tới tầng sáu, hần đột nhiên khó hiểu nói: “Vừa rồi thang máy bị lung lay sao?” (ý bảo thang máy rung chuyển làm đầu óc bạn vu vơ có vấn đề =)))))))))Về đến kho, tâm tình Vu Lâm phi thường uể oải.

Hần cảm thấy mình đã phá hỏng một cơ hội cực tốt để ở bên người kia.

Không gian nhỏ hẹp, cô nam với cô nam, hần càng nghĩ càng tiếc hận. Đáng lẽ hần không nên nghe lời Viên Chính Kiệt, mà cứ dửng dăm tỏ tình, thì ít ra hiện tại Đường Văn Diệp đã có thể hiểu được tâm ý hần, tiến thêm bước nữa cân nhắc chuyện giữa hai người.

Hần cứ thế ủ rũ đến tận lúc tan ca buổi tối.

Giữ kho tổng cộng có hai người, một người là hần, một người là nhân viên giữ kho thâm niên. Ai chậm chân về sau phải đóng cửa.

Hần khoác lên lưng chiếc ba lô nhựa rẻ tiền được tặng kèm khi hần mua một thùng dầu gội, tử tế quét mắt một vòng quanh kho, đang định đóng cửa ra về, chợt nghe cái điện thoại im lặng nguyên ngày hôm nay đột nhiên ré lên.

Là một nhân viên giữ kho tận tâm có trách nhiệm, giữa làm như không nghe thấy và tiếp điện thoại, hần chọn cái sau.

Sau đó, hần tương đối hài lòng vì lựa chọn này, bởi đầu dây bên kia chính là Đường Văn Diệp.

Lúc Đường Văn Diệp nghe có người tiếp điện thoại, có thể nói là kinh hãi, hần không ngờ tới giờ này cư nhiên vẫn còn có người ở lại.

Nguyên bản sáng này hần chìm trong mộng đẹp, đến bữa trưa mới phát hiện trên bàn làm việc của mình là một xấp báo cáo phân tích đầu tư quan trọng cần xem qua. Vừa xem xong, hần thiếu chút nữa lật bàn, rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao tổng giám quản lý đầu tư tiền nhiệm bị cuốn gói đuổi đi.

Loại báo cáo qua loa dối trá này cư nhiên do chính tay tổng giám quản lý đầu tư của một tập đoàn lớn viết ra... Đường Văn Diệp cảm thấy chỉ đuổi việc hần là quá nường tay, nói sao cũng phải bắt hần trả lại toàn bộ tiền lương từ trước đến giờ mới được rời khỏi.

Ngày mai thị cuộc họp ban lãnh đạo thường lệ mỗi tháng. Tuy hần vừa tiếp nhiệm, tổng tài có lẽ sẽ không nhắc hần báo cáo phân tích đầu tư, thế nhưng người khác có hỏi hay không cùng bản thân có làm hay không là hai chuyện khác nhau. Hần không hy vọng chiếc ghế tổng giám còn ngồi chưa nóng đã bị người khác đâm sau lưng nói hần chỉ biết dựa hơi ông ngoại.

Dùng cả buổi chiều làm lại bản báo cáo, đích thân tra soát từng chữ mới có thể ra về, đang muốn thư giãn một lúc, mới phát hiện thư ký lẫn trợ lý đều đã được hần cho tan sở. Hần muốn in báo cáo ra, nhưng xúi quẩy là phòng làm việc không có máy in, có thể thấy được tên tổng giám tiền nhiệm lúc khấn gói lên đường — ngoại trừ bàn ghế tủ, không hề để lại bất kỳ di sản có giá trị nào.

Thật ra phòng làm việc của phó tổng giám và thư ký có máy in, nhưng hần chỉ có thể đứng ngóng qua cửa sổ.

Đường Văn Diệp vốn định tan sở ghé một tiệm photo in ra, nhưng ma xui quỷ khiến hần nhìn thấy dây số của khoa Hậu cần trong danh bạ điện thoại nội bộ của công ty, hai chữ nhà kho như nam châm hút lấy tầm mắt hần, báo hại hần không tự chủ được ấn dây số kia, sau đó gặp phải con chuột chết dẫm nào đó vẫn chưa chịu ra về.

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

3. Chương 3

Không đến mười phút sau, Vu Lâm đã ôm máy in và một xấp giấy A4 dày cộm đi lên.

Đường Văn Diệp đích thân mở cửa nghênh tiếp, mỉm cười thân thiết: “Tối thế này còn chưa về sao?”

“Đang chuẩn bị.” Hấn nhìn quanh quất khắp phòng, sau đó tự quyết định đặt máy in lên cái tủ ngay bên bàn làm việc.

Đường Văn Diệp không có ý kiến, xoay người pha một ly cà phê cho hấn, đứng một bên nhìn hấn loay hoay.

Vu Lâm xốc lớp vải trùm máy in vứt đi, “Ta phải mượn máy vi tính của người một chút, kết nối với máy in.”

Đường Văn Diệp ra dấu cứ – tự – nhiên.

Máy tính trong công ty có kết cấu đồng bộ, cho nên Vu Lâm dùng không có điểm nào không quen.

Đường Văn Diệp thấy tốc độ hấn nhấp chuột nhanh đến chóng mặt, hỏi: “Người theo chuyên ngành gì?”

“Điện tử và công nghệ thông tin.”

“Đại học?”

“Ân.”

“Thế tại sao lại làm nhân viên giữ kho?” Hấn kinh ngạc.

“Bởi vì vừa vặn công ty đang cần tuyển một nhân viên giữ kho.”

Đường Văn Diệp không quá lý giải được, không, phải nói là quá không lý giải được. Nhân viên giữ kho tuyệt đối có thể xem là một trong những cương vị không có tiền đồ nhất, một sinh viên đại học trẻ tuổi như hấn sao lại cam tâm tình nguyện chịu thiệt thế kia? “Có phải người dự định sau này xin qua bộ phận khác?” Nếu có ý dần dần bắc cầu, trái lại cũng là con đường không tồi, dù sao một tập đoàn lớn như Tân Uy không hề dễ thăng tiến bằng cách nhảy vọt.

Vu Lâm ngẩng đầu khó hiểu: “Tại sao phải xin qua bộ phận khác?”

“Người định làm nhân viên giữ kho cả đời?”

“Đương nhiên không phải.”

Chẳng lẽ chuyển đi nơi khác? Đường Văn Diệp không biết nên vì hấn có chí cầu tiến thủ mà cảm thấy vui mừng, hay là vì sau này công ty mất đi một nhân viên giữ kho miễn cán mà cảm thấy lo lắng.

“Đợi đến khi ta làm đủ mười năm, liền có thể thăng lên chức nhân viên giữ kho thâm niên rồi.” Vu Lâm đối với tương lai đã đề ra kế hoạch hấn hỏi.

“...” Bỏ đi, mỗi người một chí hướng. Đường Văn Diệp cúi đầu uống một ngụm cà phê, “xong chưa?”

“Ân, xong cả rồi.” Vu Lâm đảo mắt nhìn ly cà phê trong tay hấn, “Này không phải là cho ta sao?”

Đường Văn Diệp ngẩn tò te...

“Ta pha ly khác cho người nhé?” Hấn phát hiện mỗi lần gặp Vu Lâm, phản ứng của mình sẽ có chút rối loạn.

“Không sao, ta có thể tự pha, người làm việc đi!” Vu Lâm đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, thành thực mở ngăn tủ, rút ra một gói cà phê hòa tan và một cái ly tiện dụng, sau đó đi tới chỗ phích nước rót nước nóng. Động tác thông thạo tự nhiên, nếu không phải Đường Văn Diệp xác nhận hộp cà phê và mớ ly tiện dụng kia đều là chính mình mang vào hôm qua, hấn sẽ cho rằng bản thân mới là kẻ làm khách.

“Uống cà phê người có thể tan ca.” Đường Văn Diệp bắt đầu in báo cáo.

Vu Lâm hỏi: “Ta không phải đã tan ca rồi sao?”

“...” Đường Văn Diệp trầm nghĩ, tên này quả thật tuyệt nhiên không biết cái gì gọi là a dua theo cấp trên, có lẽ nhân viên giữ kho thực sự thích hợp làm nghề nghiệp cả đời của hấn. Đột nhiên nhớ tới câu hỏi sáng nay trong thang máy, “Sao người muốn biết địa chỉ nhà của ta?”

Hai mắt Vu Lâm tức thì phát sáng: “Người muốn nói với ta sao?”

“Không, nhưng ta muốn biết nguyên nhân.”

Không gian nhỏ hẹp, cô nam với cô nam...

Vu Lâm rốt cục ý thức được đây là cơ hội trời ban lần thứ hai. Hắn lấy hết can đảm, quyết định bày tỏ, “Thật ra ta muốn...”

Cửa phòng đột nhiên bị gõ hai tiếng.

“Mời vào.” Đường Văn Diệp nói.

Cửa mở, là Trần Hi, “Ta vừa đi ngang ngoài cửa, nghe có tiếng nói chuyện nên vào xem. Đường tổng giám vẫn chưa về?”

“Có phần báo cáo cần in ra.” Đường Văn Diệp thấy trên người nàng không phải là bộ đồng phục ban sáng, hỏi: “Trần tổng giám có hẹn sao?”

Trần Hi đang đau đầu vì không tìm được cơ hội mở miệng mời hắn đi với mình, một câu này của hắn với nàng mà nói, không nghi ngờ gì nữa chính là cơ hội từ trên trời rơi xuống, lập tức cười đáp: “Vậy thì phải xem Đường tổng giám có nề mặt không đã.”

Tiếng máy in nhả giấy vừa vụn kết thúc.

Thời gian như ngưng đọng lại tại một điểm rất an tĩnh nhưng vô cùng hung dữ.

Nội tâm Đường Văn Diệp đang kịch liệt giằng co. Đối lại là trước đây, hắn tuyệt sẽ không từ chối lời mời chủ động của một mỹ nữ, nhưng hiện tại không còn như xưa, tập đoàn Tân Uy không phải một thửa ruộng nghiệm giống muốn đổi là đổi. Hắn chuẩn bị ở nơi này cần cần mẫn mẫn thành thành thật thật làm cả đời, nếu cứ tùy tiện hái hoa bên đường, nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh dự hắn trong nội bộ tập đoàn — trừ phi hắn định cưới nữ nhân trước mặt.

Chuyện này đương nhiên không có khả năng.

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt cằm, chuẩn bị tìm một cái cớ để giữ thể diện cho bản thân mà cũng không làm mất mặt người ta.

Trần Hi tựa hồ nhìn ra được hắn đang do dự, tươi cười giả dối bồi thêm một câu: “Chỉ là bữa ăn tối giữa đồng nghiệp với nhau, Đường tổng giám không phải ngại cả chuyện này cũng dễ dãi?”

Nàng đã nói trắng ra như thế, nếu Đường Văn Diệp còn cự tuyệt thì rõ ràng là quá không biết điều, hắn không thể làm gì khác hơn ngoài cười nói: “Chỉ sợ phải để Trần tổng giám tốn hao.”

“Ta đến Tân Uy lâu như vậy, còn là lần đầu mời người khác dùng bữa, có thể hao tốn đến đâu?”

Đường Văn Diệp thầm khen một câu lợi hại.

Trước đó còn nói là ăn tối giữa đồng sự với nhau, hiện tại lập tức biến thành người duy nhất được nàng ta mời mọc, loại thay đổi đến chóng mặt như vậy khiến hắn có muốn không thụ sủng nhược kinh (được yêu thích mà lo sợ) cũng không được.

“Ta có thể đi chung không?” Vu Lâm này giờ im lặng nghe ngóng đột nhiên phun ra một câu.

Đường Văn Diệp và Trần Hi đồng loạt nhìn hắn.

Trong mắt Trần Hi rõ ràng là bất mãn cùng cự tuyệt.

Nhưng tâm tư Đường Văn Diệp phức tạp hơn nhiều. Tuy không biết tên Vu Lâm thoát nhìn ngó ngó kia tại sao muốn sáp vào, mà thực ra thái độ của hắn đối với mình vẫn luôn rất kỳ quái, bất quá ngay thời khắc ái muội này lại xuất hiện một con kỳ đà, không thể nghi ngờ chính là chuyện tốt.

Vì thế hắn liền phóng khoáng cười nói: “Vậy phải xem Trần tổng giám có chịu chi thêm một chút nữa hay không.”

Nguyên bản Trần Hi còn trông mong hắn cự tuyệt, nhưng nghe hắn nói xong, chỉ đành cười trừ nói: “Tiền mặt, thể tín dụng, chi phiếu, sổ tiết kiệm ta đều mang theo, chỉ sợ người không chịu đại giá quang lâm thôi.” Nàng dùng ‘người’, chứ không phải ‘các người’, hiển nhiên là âm thầm kháng nghị Vu Lâm không mời mà đến.

Đường Văn Diệp giả ngu, cười tủm tỉm thu dọn đồ đạc, theo nàng xuống lầu. Còn Vu Lâm căn bản không hề để ý nàng nói gì, trong lòng hắn hiện tại chỉ tràn ngập một ý niệm —— phải làm sao mới có thể moi được từ chính miệng Đường Văn Diệp những thông tin mà hắn cần.

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ ngốc ngốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

4. Chương 4

Đường Văn Diệp và Trần Hi đều có xe, Vu Lâm cũng có —— xe điện.

Nếu đã cùng ăn, đương nhiên không có chuyện chia nhau ra đi, ba người bàn bạc một hồi, Đường Văn Diệp tự động xung phong làm tài xế.

Trần Hi lần này nhanh tay lẹ chân, không đợi Vu Lâm động thủ, đã bon chen ngồi vào ghế phụ lái.

Vu Lâm trái lại cảm thấy không có gì quá to tát, cho rằng bởi vì người ở đây đều thích phô trương vẻ bề ngoài, thế nên bọn họ quen thói hễ vào xe là luôn giành ghế trước.

Lên xe lúc, Trần Hi không vội nói chuyện với Đường Văn Diệp, mà chỉ ngằm đánh giá Vu Lâm, đến khi nàng 100% xác định Vu Lâm chỉ là một tên tiểu tốt không quyền không thế không ai chống lưng, lần này chỉ là đi ăn tiệc, liền không đếm xỉa tới hắn nữa, dốc toàn lực dồn đạn pháo bọc đường nhắm vào Đường Văn Diệp.

Đáng thương cho Đường Văn Diệp, một bên phải xoay sở giữa dòng xe đông như mắc cửi trong giờ cao điểm, một bên phải phân tâm ứng phó với mấy lời bóng gió của Trần Hi, nguyên bản sắc mặt coi như bình tĩnh lúc xuống xe đã trở nên xám xịt.

Bất quá nhờ phúc Trần Hi, Vu Lâm thu hoạch rất lớn. Những câu hỏi của nàng hơn phân nửa trùng lặp với bằng câu hỏi trong tay hắn, tỷ như hiện tại hắn đã biết Đường Văn Diệp lớn hơn hắn bốn tuổi, thuộc chòm sao Cự giải, thích ăn trưa, thích màu trắng và màu kem...

Khoan đã.

Hắn thấy nụ cười của Trần Hi ảm áp như gió xuân, đột nhiên sực nhớ: biểu ca không phải từng nói bằng câu hỏi này là bước đầu tiên của quá trình theo đuổi sao? Lẽ nào Trần Hi cũng...

Không khỏi nhạy cảm đối với tình địch, đến khi bọn họ ngồi xuống, Vu Lâm vẫn như cũ mở to mắt quan sát nhất cử nhất động của Trần Hi.

Trần Hi bình thường nhận được không ít ánh nhìn ngưỡng mộ, nhưng ngưỡng mộ đến quang minh chính đại, ghen ngào trân trời như vậy thì chỉ là thiểu số a.

“Còn bất mãn vì chuyện ban nãy sao?” Kinh ngạc thì kinh ngạc, nàng vẫn giữ vững phong độ vốn có.

Vu Lâm ngay cả nói cũng không.

Đường Văn Diệp xen vào cười nói: “Người cứ nhìn chằm chằm Trần tổng giám như vậy, đừng nói người cũng ái mộ nàng a? Thảo nào hôm nay lại tích cực chạy tới, thì ra là sợ ta phỗng tay trên? Người yên tâm, quân tử luôn tác thành giúp người.”

Hắn mượn gió bẻ măng, xem như đã cho Trần Hi một đáp án tế nhị.

Sắc mặt Trần Hi lập tức có điểm khó coi, ngượng ngùng nói: “Đường tổng giám tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đâu tới phiên ta trào cao?”

Vu Lâm khản trương: “Người kết hôn chưa?”

Động tác uống nước của Đường Văn Diệp hơi khựng lại: “Chưa.”

“Có bạn gái chưa?” Hấn tiếp tục hỏi.

Trần Hi tuy không nhìn hấn, nhưng hai lỗ tai đã dựng cực thẳng cực cao.

Đường Văn Diệp trong lòng mắng Vu Lâm xối xả, thế nhưng bề ngoài vẫn như cũ bảo giữ hình tượng: “Sự nghiệp chỉ mới bắt đầu, không dám vì chuyện này mà phân tâm.”

Quả nhiên, Trần Hi vừa nghe con đường phía trước thênh thang rộng mở, không có chướng ngại vật dư thừa, sắc mặt lập tức hòa hoãn: “Đường tổng giám thật khiêm tốn, những tổng giám chưa đến ba mươi tuổi khắp cả nước chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Lời này rõ ràng là tâng bốc. Với tình hình trong nước hiện tại, đừng nói là tổng giám, ngay cả chủ tịch, chỉ cần một tấm biển hiệu rơi xuống cũng đủ đè chết mấy trăm tên.

Đường Văn Diệp quyết định nghỉ mệt, không thêm tiếp lời.

Trần Hi biết rõ phải có điểm dừng, chỉ xuề xòa qua loa thêm vài câu thời sự, vừa vặn đồ ăn dọn lên.

Vu Lâm đối với đồ ăn có thể nói là yêu cầu khắt khe, thói quen này xuất phát từ thái độ hưởng thụ cuộc sống của gia tộc Stirling. Cho nên khi dây thần kinh vị giác của hấn nhận thấy sò biển có vị thối, miệng lập tức phản xạ vô điều kiện nhả hết ra, gói lại trong khăn giấy.

Điều này khiến Trần Hi đang nuốt và Đường Văn Diệp đã nuốt nhất thời khựng lại tại chỗ.

Vu Lâm giải thích: “Bị thối.”

Trần Hi chậm rãi nặn một ít chanh tươi vào miệng, biểu tình như đang uống thuốc cổ gắng nuốt con sò biển, mỉm cười nói: “Có lẽ tại người ăn không quen.”

“Mama ta rất thích ăn hải sản, tuần nào cũng nướng.” Vu Lâm cảm thấy nên cải tạo lại quan điểm sai lầm của bọn họ về mỹ thực, “Đám sò này quả thật đã bị thối.”

Đường Văn Diệp gấp một đĩa thịt cá bỏ vào bát hấn: “Ăn cá đi.”

...

Vu Lâm ngẩn người nhìn miếng cá trong bát, trong lòng ngập tràn cảm động. Đây là lần đầu tiên bà xã hấn gấp đồ ăn cho hấn a.

“Đừng nói cả thịt cá cũng thối đi?” Trần Hi lạnh lùng nhìn hấn. Tuy món ăn không phải nàng làm, nhưng nhà hàng là do nàng giới thiệu, Vu Lâm nói thế không khác gì chỉ trích nàng rất không sành ăn.

Vu Lâm vẫn nhìn cá, cười ngu: “Ta không biết.”

Trần Hi ngoài cười trong không cười nói: “Vậy người ăn thử sẽ biết.”

“Ta không nữ.” Vu Lâm nói.

Trần Hi và Đường Văn Diệp như ở một thế giới khác, nghe không hiểu ngụ ý bên trong. Trần Hi nói: “Nhà người không phải ngày nào cũng ăn hải sản sao? Thế nào lại luyến tiếc một khối thịt cá?”

Vu Lâm hồn nhiên: “Nhưng cá này là Đường Văn Diệp gấp cho ta.”

...

Tốc độ nhai của Đường Văn Diệp cứ chậm dần chậm dần, cuối cùng hoàn toàn ngừng lại.

Trần Hi cũng mang vẻ mặt không thể tưởng tượng được mà nhìn hấn.

Vu Lâm hoàn toàn không để ý tới ánh mắt quái dị của bọn họ, chỉ vô cùng thỏa mãn ngắm nhìn miếng cá, cân nhắc một hồi bèn gọi phục vụ gói nó lại.

Trần Hi đột nhiên hỏi: “Trước đây ta từng nghe nói có đồng tính luyến ái gì đó cuộc thi mỹ nam gì đó, người có đi xem không?” Thực ra nàng muốn hỏi chính là, người có ghi danh không?

Vu Lâm từ trong bát ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn nàng: “Tại sao phải đi?”

Đường Văn Diệp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trần Hi đâu dễ dàng buông tha như vậy. Nàng lại cười nói: “Hiện tại quốc gia chính sách phóng khoáng, cho dù đã xem qua rồi, cũng không có gì to tát.”

Vu Lâm hỏi dò: “Người xem rồi sao?”

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, Đường Văn Diệp hình như nhìn thấy phần tóc mái trên trán Trần Hi hơi dựng lên.

“Ta chỉ nói thế thôi.” Trần Hi dùng đũa xuyên vào con cá, xóc lên một miếng lớn bỏ vào bát của Vu Lâm, cố ý trộn chung với khối cá mà Đường Văn Diệp gấp trước đó thành một mớ hỗn độn, “Cá ở đây tươi lắm, không đủ cứ gấp thêm, không cần phải luyến tiếc.”

Vu Lâm rất muốn ném miếng cá của nàng ra ngoài, nhưng nghĩ tới phong độ của một quý tộc, cuối cùng chỉ đành ăn hết.

“Có bạn gái chưa?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Chưa.” Vu Lâm vì để trả lời nàng, vội vội vàng vàng nuốt thịt cá vào bụng. Ông ngoại hắn đã dạy hắn từ nhỏ, không được vừa ăn vừa nói chuyện, “Gia tộc ta quy định suốt đời chỉ có thể tìm một ái nhân, cho nên nhất định phải thận trọng.”

“Gia tộc?” Trần Hi có hơi chần động, lẽ nào Vu Lâm này tuyệt không đơn giản như bề ngoài? Đằng sau hắn ẩn giấu một đoạn gia thế cao quý? “Hình như ta chưa từng nghe nói qua thành phố này có đại gia tộc họ Vu.”

Vu Lâm đính chính: “Là gia tộc Stirling.” Do trên người mang dòng máu vu sư, cho nên trong lòng hắn, luôn cảm thấy mình có liên hệ với gia tộc bên mẹ nhiều hơn bên cha.

Trần Hi thấy hắn tóc đen mắt đen, bắt đầu hoài nghi liệu hắn có phải là một bệnh nhân tâm thần mắc chứng hoang tưởng. Nàng giễu cợt: “Thế có bà con gì với Harry Potter không?”

Vu Lâm nhú mày: “Tại sao mọi người đều thích hỏi câu này nhỉ? Hắn chỉ là một nhân vật trong truyện thôi mà.”

Cho nên nói, nàng cũng không cô độc, người nghĩ hắn đầu óc có vấn đề không chỉ có mỗi nàng, đâu phải tự dưng người ta lại hỏi như vậy? Bất quá bộ não không bình thường của hắn hiển nhiên chỉ giới hạn trong bản thân, không xâm phạm người ngoài, ít nhất hắn vẫn chưa thừa nhận Harry Potter là biểu ca hắn.

“Hi, Annie Hi, Văn Diệp.” Tổng tài đại nhân của tập đoàn Tân Uy rốt cuộc cũng xuất hiện trong ánh hào quang rực rỡ.

Trần Hi thở phào, lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười đứng lên nghênh đón. Sở dĩ hôm nay nàng chọn nhà hàng này là bởi vì biết trước tổng tài sẽ mở tiệc đãi khách ở đây. Kế hoạch ban đầu của nàng là nàng cùng Đường Văn Diệp đang ăn giữa chừng, vừa vặn bị tổng tài bắt gặp, dựa theo độ rộng của miệng tổng tài mà nói, không cần đến ngày mai, nửa đêm nay đã có thể thêm mắm dặm muối, loan báo tin này khắp toàn bộ trên dưới trái phải công ty. Sáng mai đi làm, nàng sẽ trở thành nhân vật trong truyền thuyết, cùng Đường Văn Diệp say men ái tình.

Đương nhiên, nàng cũng không quá kỳ vọng Đường Văn Diệp sẽ ngoan ngoãn quen nàng nhanh như vậy, nhưng ít ra có thể đẩy lùi đại đa số tình địch tiềm ẩn trong công ty.

Con người là loài động vật rất kỳ quái. Cho dù người căn bản không quen biết người nọ, nhưng thường xuyên nghe đám đông cứ ghép đôi bọn người, trong lòng sẽ dần dần nảy sinh thứ tình cảm khác lạ với người nọ. Tiền đề chính là, người nọ có điều kiện không tồi.

Nàng định lợi dụng loại tâm lý vi diệu này, một mặt ngăn trở tà niệm của những nữ nhân viên khác, một mặt có thể đưa hình bóng mình len lỏi vào trái tim Đường Văn Diệp.

Thế nhưng, khi mọi việc đều đã chuẩn bị kỹ càng, lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim Vu Lâm.

Bất quá tổng tài cuối cùng cũng không phụ trọng trách bất quá, cười tùm tùm hết nhìn nàng lại nhìn Đường Văn Diệp, “Không ngờ mới đây đã cùng Văn Diệp quần quýt bên nhau rồi.”

Đường Văn Diệp tươi cười, siết chặt nắm tay, trong lòng bất mãn Trần Hi đến cực điểm. Đối với mấy thủ đoạn này của nữ nhân hần đều rõ mồn một, nhưng không ngờ được Trần Hi cư nhiên hành động nhanh thế này.

“Chào tổng tài!” Đường như để nhấn mạnh sự tồn tại của mình, Vu Lâm nhanh nhẩu đứng lên, thân hình thẳng tắp.

Tổng tài rốt cuộc cũng phát hiện còn có người thứ ba trong bàn này, “Nga? Ba người hẹn nhau sao? Lãng mạn kiểu gì thế?”

Nụ cười của Trần Hi lập tức có vài phần không được tự nhiên, “Hắn là nhân viên giữ kho của công ty, đúng lúc cũng đang ở trong phòng làm việc của Văn Diệp, nên gọi hắn đi cùng. Nhiều người thì náo nhiệt hơn!” Nàng không chút vết tích chuyển lối xưng hô từ Đường tổng giám sang Văn Diệp.

Đường Văn Diệp lại giả ngu: “Trần tổng giám là vì tội nghiệp cho ta và Vu Lâm hai tên nam nhân độc thân bơ vơ đi ăn tối, nên đặc biệt thân chinh đi theo.” Hắn nói như thế, vô hình trung biến Trần Hi thành kẻ thứ ba.

Trần Hi trong công ty tốt xấu gì cũng là mỹ nữ cấp bậc kim cương, dưới váy không biết đã giấu lên bao nhiêu trái tim si tình, tùy tiện vứt một tờ khăn giấy, cũng sẽ bị thiên hạ bon chen giành giật thành mười bảy mười tám mảnh đem về làm kỷ niệm. Không ngờ tốn nhiều công thế này, Đường Văn Diệp vẫn giữ thái độ cự tuyệt đẩy mình ra xa vạn dặm, trong lòng không khỏi âm ức hờn dỗi, lời nói cũng theo đó chua lèm: “Đành vậy thôi, ai bảo chả có ma nào mời mình?”

Tổng tài bất quá thì bất quá, sát ngôn quan sắc (nhìn sắc mặt lời nói mà đoán ý tứ) vẫn là số một, nghe thế vội cười: “Hôm qua ta có bàn với bà xã cuối tuần này đi suối nước nóng. Nếu Văn Diệp và Annie đều rảnh, chi bằng đi chung cho vui, rủ cả đám người Mary nữa, đông người náo nhiệt mà!”

Suối nước nóng?

Cặp mắt Vu Lâm thoáng chốc sáng càng thêm sáng: “Tổng tài, ta cũng muốn đi.”

Tổng tài tươi cười nhìn hắn, nhưng sâu trong đáy mắt tuyệt đối không phải ý cười, “Người cũng là nhân viên của công ty?”

“Ta là nhân viên giữ kho.”

Tổng tài đại khái cũng là lần đầu tiên xem người giữ kho như một nhân viên quan trọng, “Nhưng lần này chúng ta đi, đều là cấp bậc tổng giám trở lên.”

Lời vừa nói ra, Trần Hi liền cảm thấy tương đối nở mày nở mặt.

Còn Đường Văn Diệp lại thấy chói tai, tuy Vu Lâm quả thật có chút không biết thức thời, nhưng tổng tài nói thẳng quá sẽ tổn thương người ta a.

Bất quá gia tộc Stirling chưa bao giờ lâm trận thoái lui, huống chi chuyện lần này lại liên quan đến chung thân đại sự. Hắn kiên định nói: “Ta có thể tự trả tiền.”

Tổng tài bị sự cố chấp của hắn làm cho chấn kinh, tỉ mỉ quan sát hắn một hồi, đột nhiên nói: “Bộ dáng người rất giống Harry Potter.”

“...”

Trần Hi, Đường Văn Diệp đều bị câu nói lạc đề xa tận bảy vạn tám ngàn dặm này làm cho nhũn não.

“Bà xã ta rất thích Harry Potter, nếu các người có quan hệ bà con quyến thuộc, nói không chừng ta sẽ đồng ý.” Tổng tài cười ha ha.

Trần Hi yên tâm trở lại, thì ra tổng tài vòng một vòng lớn như vậy chỉ để từ chối hắn.

“Kỳ thực...” Vu Lâm mím môi, hạ quyết tâm nói, “Hắn là biểu ca của ta.”

Tổng tài, Trần Hi, Đường Văn Diệp: “...”

Bốn vụ sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vụ sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

5. Chương 5

Mặc dù đã có hẹn với đám người tổng tài cuối tuần đi suối nước nóng, nhưng bình thường đi làm Vu Lâm không hề nhận được bất kỳ ân huệ hay ưu đãi nào. Thật ra chẳng những không được ưu đãi, trái lại còn bị ngược đãi nhiều hơn. Phòng Tài vụ đột nhiên sấm soi bộ Tổng vụ, từ kiểm toán đến thu chi, khoa Hậu cần càng đứng mũi chịu sào.

Chỗ nhà kho của Vu Lâm bị người bên phòng Tài vụ ra ra vào vào kiểm kê đủ thứ, bắt quá chỉ đành đi đi về về, bởi sổ sách của hắn hết như đậu hủ củ hành, thanh bạch đến không thể thanh bạch hơn nữa.

Người bên phòng Tài vụ quần đủ ba ngày, cuối cùng cũng ý thức được cứ tiếp tục thế này chỉ tự khiến mình mệt hơi, rốt cục từ bỏ.

Lúc họ gọi điện thông báo sát hạch kết thúc tại đây, nhân viên giữ kho thâm niên thiếu điều lệ rơi đầy mặt, cảm tạ đất trời.

Vu Lâm trái lại không có cảm giác gì, chỉ hơi tiếc nuối: “Người đến kho lại hiếm nữa rồi.”

Nhân viên giữ kho thâm niên nói: “Muốn nhìn người khác, tan ca rồi muốn nhìn bao nhiêu chả được. Chúng ta là nhân viên giữ kho, không phải phạm nhân trong trại cải tạo, cứ trông có người đến thăm nuôi.”

Nghĩ đến thăm tù, Vu Lâm không khỏi nhớ lại đã ba ngày không gặp Đường Văn Diệp.

Từ bữa tối hôm đó, hai người lại như hai đường thẳng song song. Dù Vu Lâm có nỗ lực lượn tới những nơi mà Đường Văn Diệp có khả năng xuất hiện cỡ nào, cũng đều phí công. Nếu không phải những lúc ăn ở căn tin nghe thấy mấy nữ nhân viên ở bộ phận khác tám chuyện về hắn, Vu Lâm tuyệt đối sẽ nghĩ hắn đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Cổ vấn tình yêu danh dự của hắn Viên Chính Kiệt phân tích thế này — Đường Văn Diệp đang né tránh hắn. Rất có thể vì hai loại nguyên nhân sau đây: thứ nhất, trải qua bữa tối nọ, Đường Văn Diệp nhận thấy hắn ập ứ mưu đồ bất chính, vậy nên tránh xa; thứ hai, thông qua tiếp xúc sơ bộ, Đường Văn Diệp cho rằng hắn là một nhân vật nguy hiểm, suy ra, bỏ chạy mất dép.

Vu Lâm cực kỳ ủy khuất: “Biểu hiện của ta rõ ràng rất thành khẩn rất lễ độ.”

“Người nên mừng vì biểu hiện của mình rất thành khẩn rất lễ độ.” Viên Chính Kiệt tuy không tận mắt chứng kiến tình hình lúc đó, nhưng nghe Vu Lâm miêu tả, hắn cũng cảm thấy tương đối bất khả tư nghị. Không ngờ a không ngờ a, biểu đệ bình thường nhìn ngoan ngoãn ít nói, ngay thời khắc mấu chốt cư nhiên tỏ ra lưu manh như vậy!

Kỳ tích nhất chính là tổng tài kia sau khi về công ty cư nhiên không bắt hắn cuốn gói.

“Bất luận thế nào, chuyến đi suối nước nóng cuối tuần là cơ hội cuối cùng của người.” Viên Chính Kiệt không hiểu ma pháp, nhưng hắn biết ma pháp phản phệ là hậu quả rất nghiêm trọng. Hắn từng nghe mợ hắn, tức mama Vu Lâm, nhắc qua, không ít vụ sư đã bỏ mạng vì phản phệ của ma pháp, thành thử số lượng vụ sư hiện đại mới giảm mạnh như vậy.

Vu Lâm mờ mịt nói: “Thế nhưng vừa nhìn thấy hắn, ta liền không biết nói gì, cứ gốc lẳng ra.”

“Người không phải nhìn hắn mới gốc, bình thường người đã gốc rồi.” Viên Chính Kiệt hạo tâm đính chính.

“Vậy đến chừng đó ta phải làm sao?”

Viên Chính Kiệt nói: “Nam nhân thuộc chòm sao Cự giải thường thích kiêu tình mẹ con, cho nên phương pháp thích hợp nhất là người cứ biểu hiện như tình thương của mẹ.” (lay Chúa =)))

“Tình thương của mẹ?” Vu Lâm đại ra.

“Chẳng hạn như ân cần hỏi han, quan tâm hết mình, ngay thời khắc mấu chốt liền xuất hiện...” Viên Chính Kiệt tự thấy nói nhiều quá sẽ dẫn đến tác dụng phụ ngoài ý muốn, vội tổng kết một câu: “Tóm lại, phải để hẳn cảm thụ được người ấm áp.”

Vu Lâm hỏi: “Mặc nhiều lớp một chút?”

“Nói đến mặc...” Viên Chính Kiệt nhìn hẳn từ trên xuống dưới, “Người có bộ quần áo nào màu kem hay màu trắng không?”

Vu Lâm suy nghĩ giây lát, gật đầu: “Có.”

Mười lăm phút sau.

Hắn mặc một cái áo sơ mi trắng là thẳng tắp cùng cái quần tà lỏn màu kem sọc đen đi ra.

“...” Viên Chính Kiệt gãi gãi mũi, thành khẩn nói: “Trang phục cứ để ta tài trợ.”

Khách sạn Kim Nguyên ở suối nước nóng nổi tiếng gần xa, rất nhiều người tình nguyện cuối tuần bỏ ra vài giờ lái xe chỉ để tới nơi này thư giãn một lúc.

Tổng tài đã đồng ý cho Vu Lâm tham gia, đương nhiên sẽ không keo kiệt để hẳn đi một mình, cho nên sáng sớm thứ bảy, tổng tài liền đích thân lái xe đến đợi dưới nhà hắn.

Lại nói lần này mang tiếng đi suối nước nóng, thực chất chính là tranh thủ tình cảm, Viên Chính Kiệt đặc biệt chuẩn bị cho hắn rất nhiều đạo cụ, chẳng hạn như hộp cứu thương, văn phòng phẩm, thậm chí còn có cả búa... Đêrêmon tại sao lại được đại chúng hoan nghênh? Không phải vì bề ngoài khả ái, mà là vì bất cứ thời điểm nào cũng có thể lôi ra đủ loại công cụ giải vây cho Nôbita.

Tổng tài nhìn hẳn túi lớn túi nhỏ, cười đến thiếu chút nữa gập bụng: “Biểu đệ của Harry, người chuẩn bị xin vào làm cho khách sạn ở suối nước nóng luôn sao? Chương trình của công ty không cho phép nga!”

Kính xe hạ xuống, Tổng tài phu nhân ăn mặc diêm dúa có thể so với HELLO KITTY lộ ra nửa cái đầu, chờ Vu Lâm đến gần, hai mắt lập tức sáng rực: “Ai nha nha, đúng là rất giống Harry Potter! Sao người không mang luôn một cặp kính tròn? Người mà mang vào nhất định sẽ càng giống! Bao giờ mới tới sinh nhật người? Ta tặng người nga!”

Mãi cho đến khi Vu Lâm nhét hết túi lớn túi nhỏ vào cốp xe, rồi ngồi vào trong xe, màn tự biên tự diễn của tổng tài phu nhân vẫn như cũ không có dấu hiệu kết thúc.

Bây giờ hắn đã hiểu tại sao mỗi lần tổng tài triệu tập hội nghị, luôn nói rất lâu — bởi vì ở nhà uất ức cũng lâu như vậy.

Vu Lâm vất vả lắm mới nhân lúc nàng uống nước lấy hơi, hỏi được một câu về hành trình của Đường Văn Diệp.

“Tự có sắp xếp.” Tổng tài trả lời thập phần ngắn gọn. Vu Lâm tin rằng nếu trong buổi họp hẳn cũng có thể nói ngắn gọn như thế, hiệu suất làm việc của nhân viên công ty nhất định sẽ tăng gấp đôi.

Một đường lao đao đến khách sạn, đám người Đường Văn Diệp và Trần Hi sớm đã chờ ở đại sảnh.

Nhờ sự kiên trì của tổng giám phu nhân và tổng tài phu nhân, phòng thuê nửa ngày biến thành phòng thuê trọn ngày.

Trần Hi thấy Vu Lâm và Đường Văn Diệp được phân chung một phòng, trong lòng có điểm tức tối.

Trải qua mấy ngày thăm dò, nàng đã triệt để hết hy vọng với Đường Văn Diệp, lạt mềm buộc chặt và tể nhị từ chối, hai loại thái độ này nàng vẫn phân biệt được rõ ràng. Bất quá trận chiến giữa nàng và Vu Lâm không dễ dàng chấm dứt như vậy. Nói sao thì nàng cũng coi như gặp qua vô số người, nhưng loại người vừa ngu ngốc vừa dấn độn thể mà hết lần này tới lần khác làm người ta bó tay như Vu Lâm, chính là lần đầu

nàng gặp phải. Mỗi khi thấy trên mặt hấn dào dạt ý cười tuy ngổ nhưng hạnh phúc, trong lòng nàng cuộn cuộn dâng lên một cổ giấm chua chỉ chực trào đến cuống họng. Nhưng hết cách rồi, những tổng giám khác nếu không phải phụ thuộc gia đình nàng, thì cũng là chỗ bạn bè quen biết, chỉ có Đường Văn Diệp là độc nhất.

Chia phòng đầu vào đây, mọi người đều tự trở về phòng, hén nửa tiếng sau hợp mặt ở suối nước nóng.

Thật ra màn hợp mặt này chỉ là lời nói khách sáo. Tổng tài dự hội nghị dẫn theo bọn họ, nhưng đến suối nước nóng cũng mang theo sao? Coi như tổng tài không ngại, tổng tài phu nhân cũng không chịu a! Cho nên không cần tập hợp, mọi người đều rất biết điều tự chia nhau hành động.

Vu Lâm đối với việc này một điểm cũng không chú ý, hiện tại toàn bộ tâm trí hấn đều đặt trên người Đường Văn Diệp đang cùng mình đi về phòng.

Đường Văn Diệp đi phía trước bị hấn nhìn đến thiếu chút nữa buông vũ khí đầu hàng.

Rõ ràng chỉ là người gặp mặt chưa được vài lần, nhưng luôn khiến hấn nhin không được cứ mãi nhớ tới. Thật ra cả tuần nay có đôi lúc hấn nhìn thấy bóng dáng Vu Lâm, trên hành lang, ở căn tin, trong thang máy, nhưng mỗi lần vừa thấy hấn, bản thân liền vô thức tránh đi, tâm tình còn khẩn trương hơn cả chuột gặp phải mèo, chỉ hận không thể độn thổ. Những linh tính bất lành trước đó, hấn có cảm giác chúng đang ứng nghiệm.

“Uy, Đường... Văn Diệp.” Vu Lâm sau một hồi do dự, rốt cục quyết định, giữa gọi tổng giám và gọi thẳng tên, chọn cách gọi tên, hấn không hy vọng giữa mình với Đường Văn Diệp có khoảng cách quá lớn.

“Cái gì?” Đường Văn Diệp sực tỉnh lại.

“Người đi quá xa rồi.” Vu Lâm đặt túi đồ xuống, chỉ chỉ gian phòng bên tay trái mình.

Đường Văn Diệp xấu hổ móc chìa khóa ra, “Ta chỉ là muốn nhìn xem ở đây có gì.”

Vu Lâm nhân lúc hấn mở cửa, lén xoay người, niệm thần chú vẽ một tấm gương nước trong lòng bàn tay, thăm dò khu vực cuối hành lang.

Đường Văn Diệp mở cửa, thấy hấn đưa lưng về phía mình lén lén lút lút làm gì đó, không khỏi hỏi: “Người đang làm gì vậy?”

Vu Lâm xoay người giấu tay sau lưng: “Đâu có gì. Nga, phải rồi, bên kia hành lang cái gì cũng không có, chỉ có một thùng rác.”

Đường Văn Diệp khó hiểu nhìn hấn (có gì khó hiểu, bạn bảo muốn nhìn chỗ đó có gì, em thành toàn cho bạn thôi =))), khom lưng xách lên túi lớn của hấn bước vào trong, “Thứ gì mà nặng thế này?”

Vu Lâm vội ôm lấy túi nhỏ còn lại, mỉm cười đi theo sau: “Là thùng dụng cụ và hộp cứu thương.”

“Nơi này là suối nước nóng, đâu phải rừng nguyên sinh.” Đường Văn Diệp treo túi đồ của hấn lên giá để hành lý, bởi hấn nghĩ chỉ ở đây có nửa ngày, nên trừ tiền ra cái gì không mang theo. “Người cứ từ từ soạn đồ, ta xuống dưới mua quần bơi trước.”

“Ta đi với người!” Vu Lâm tiện tay ném túi nhỏ lên giường cái đập.

Đường Văn Diệp thấy thế nhíu mày: “Thu dọn đồ đạc phòng đã.”

Vu Lâm cầm lên cái túi nhỏ kia, lè mề kéo khóa, nhìn Đường Văn Diệp đến không chớp mắt.

Đường Văn Diệp bị hành động của hấn làm cho dở khóc dở cười, “Ta đợi người.”

“Xoát”.

Dây kéo bị một sức mạnh kinh hồn bứt đứt.

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

6. Chương 6

Để hợp với sở thích màu trắng và màu kem của Đường Văn Diệp, Vu Lâm trông lên người một chiếc áo thun T shirt màu trắng và quần kaki màu kem. Điểm duy nhất khiến Viên Chính Kiệt tiếc nuối chính là, hần tìm nửa ngày cũng kiếm không ra cái quần bơi màu trắng hoặc màu kem nào cả.

Đường Văn Diệp thấy hần lấy ra một cái túi nylon còn nhỏ hơn túi nhỏ một cỡ, sau đó lần lượt cho vào quần bơi, kem chống nắng, sữa dưỡng thể, kèm cắt móng, băng keo cá nhân... “Đừng nói người sẽ mang hết bấy nhiêu đó xuống suối nước nóng a?” Cứ tiếp tục bỏ vào như vậy, thành ra chỉ là thay bằng một cái túi khác, chứ có biến đổi gì nữa đâu.

“Đương nhiên, đều cần dùng cả mà.” Vu Lâm vừa nói vừa bỏ vào cặp kính mát, “Bây giờ trời nóng thế kia, kính mát rất cần thiết.”

“Người chỉ việc vác cái túi nhỏ kia xuống là xong.” Dù sao bên dưới cũng có tủ giữ đồ.

“Không cần, túi đó to quá.”

Đường Văn Diệp bất đắc dĩ nói: “Người hiện tại so với mang theo túi đồ nhỏ kia có gì khác biệt?”

“Túi nhỏ có thể đựng thêm thứ này.” Vu Lâm từ trong túi lấy ra một tượng con mèo vẫy chân bằng gốm.

“Đây là gì?”

“Ông heo.”

“...” Ai có thể nói cho hần biết, tại sao đi suối nước nóng phải đem theo ông heo?

Vu Lâm theo Đường Văn Diệp đến quầy đồ tắm, nhìn hần mua cái quần bơi dắt gấp ba bốn lần của mình, lập tức nắm cổ tay hối tiếc. Cái gì hần cũng mang theo, nhưng sao lại không nghĩ tới chuyện mang thêm một cái quần bơi nữa? Hai người cùng mặc hai cái quần bơi giống hệt nhau, cho dù không phải tình nhân thì cũng là có quan hệ ái muội a!

Đường Văn Diệp đương nhiên không biết “biểu đệ của Harry” thoát nhìn ngây ngô ngơ ngác đang đứng một bên mưu tính đủ điều, hần toàn tâm toàn ý tìm một khu suối hẻo lánh. Thời gian nghỉ ngơi phải nên hoàn toàn thư giãn, đám người trong công ty tự nhiên là có thể không gặp liền không thấy tầm hơi, hần tin lúc này cũng không ai muốn gặp hần.

Vu Lâm cầu còn không được.

Vừa thả mình vào suối, cảm thấy nhiệt độ hơi cao, chỉ hận không thể nhảy ra, nhưng ngâm một hồi, cơn buồn ngủ liền tập kích, mí mắt hai người cứ rũ dần rũ dần.

Xa xa không biết ai đó đập vỡ thứ gì, “xoảng” một tiếng.

Đường Văn Diệp gỡ tấm khăn đắp trên mặt xuống, từ từ mở mắt ra, phát hiện cánh tay Vu Lâm đang gác trên cánh tay mình, hai hàng mi cong dài khẽ lay động, đường nét mềm mại tinh tế trên khuôn mặt khiến hần trông càng thanh tú hơn cả đại đa số thiếu nữ.

Cảm nhận được tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, Đường Văn Diệp vội vàng nhích người ra xa một chút.

Vu Lâm mất trọng tâm, toàn thân chìm vào trong nước.

Đường Văn Diệp cả kinh, vừa định vớt hần, lại phát hiện hần đột nhiên bị một quả bóng nước bao bọc xung quanh, chẳng những nước không thể thấm vào, ngay cả tay mình cũng không thể chạm được hần.

Vu Lâm đang ngủ đến mơ mơ màng màng đột nhiên bị nước tràn vào mũi vào miệng, tình thế cấp bách hần vô thức thủ thế vẽ ra kết giới. Thế nhưng khi hần mở mắt nhìn rõ cảnh tượng bốn bề, đầu liền “oanh” một tiếng, so với trước đó càng hỗn loạn hơn.

“Người...” Đường Văn Diệp hơn nửa ngày mới phun ra được một chữ.

“Ta...” Vu Lâm ngốc ngốc tiếp lời.

Bốn mắt nhìn nhau, một người là khiếp sợ, một người là bối rối.

Trong đầu Đường Văn Diệp chỉ trong nháy mắt ngẩn ngừ lóe lên vô số ý niệm, tỷ như tháo chạy thoát thân, tỷ như quỳ lụy van cầu, tỷ như la làng kêu cứu... Nhưng trong số đó, hắn lại hoàn toàn không nói ra câu nào. “Có muốn ra ngoài trước không?” Vừa nói xong, hắn thật sự rất muốn vùi đầu vào trong nước suối hạo hạo tỉnh táo lại một chút. Sợ hãi và hoảng hốt quả nhiên khiến người ta nói năng bừa bãi mà.

“Nga.” Vu Lâm giải trừ kết giới, một lần nữa rơi xuống nước.

Đường Văn Diệp cố đè nén xung động muốn quay đầu bỏ chạy, hít một hơi thật sâu hỏi: “Người thật sự là vu sư?”

Vu Lâm nặng nề gật đầu.

“Vậy người đến địa cầu có mục đích gì?” Đường Văn Diệp cảm thấy dường như mình đang lạc vào hiện trường của X – files (Hồ sơ tuyệt mật).

Vu Lâm ngốc lảng một hồi, mới đáp: “Bởi vì ta là người địa cầu.”

...

Nếu đã là người địa cầu, hắn sẽ không hủy diệt trái đất?

Đường Văn Diệp thoáng yên tâm, “Vậy tại sao ngươi lại vào tập đoàn Tân Uy?”

Vu Lâm thành thật trả lời: “Đi làm mới có tiền lương a!”

Đây rõ ràng là nói hắn cũng có nhu cầu như người bình thường. Đường Văn Diệp càng thêm yên tâm, bất quá vẫn còn một việc từ đầu tới cuối khiến hắn đứng ngồi không yên, như mắc xương ngay cuống họng không lấy ra sẽ rất khó chịu, chính là...

“Tại sao ngươi muốn biết địa chỉ của ta?”

Vu Lâm nói: “Biểu ca ta bảo ta hỏi.”

Đường Văn Diệp nhíu mày: “Biểu ca ngươi không phải là... Harry Potter chứ?” Lẽ nào JK Rowling viết không phải tiểu thuyết, mà là tài liệu nghiên cứu giới phù thủy? Bất quá Harry Potter không tìm Ginny, tìm hắn làm gì?

Giọng nói trong trẻo của Vu Lâm cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn: “Biểu ca tên là Viên Chính Kiệt.”

“Nghe ra rất giống tên của người Trung Quốc.”

“Thì hắn đích thực là người Trung Quốc.”

Đường Văn Diệp bị quần nửa ngày, vẫn không có được đáp án mình muốn. “Vậy hắn hỏi địa chỉ nhà ta rốt cuộc là để làm gì?”

“Biểu ca nói...” Vu Lâm có điểm ngượng ngùng, cúi đầu lấy hết can đảm nói: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“...” Đường Văn Diệp bắt đầu hồi tưởng lại mình rốt cuộc đã đắc tội với cái người tên Viên Chính Kiệt kia từ lúc nào.

Vu Lâm nói tiếp: “Chỉ khi triệt để thấu hiểu người, mới có thể nhanh chóng cư xử đồ người.”

“Cư xử...” Đường Văn Diệp cảm thấy thật khó tin, trừng mắt nhìn hắn.

Vu Lâm ho khan một tiếng, chậm quá đi đến trước mặt hắn, sau khi làm một nghi thức cổ xưa của giới vu sư, mới dùng ngữ khí cực kỳ trịnh trọng nói: “Đường Văn Diệp tiên sinh, ngươi có đồng ý làm vợ ta không?”

...

Đến tột cùng là có người đang đùa giỡn hắn, hay là hắn đang chìm trong một cơn ác mộng vô cùng chân thực sống động, đến giờ vẫn chưa tỉnh?

Đường Văn Diệp không ngừng tự hỏi lòng mình như thế.

Vu Lâm thấy hần thật lâu vẫn không đáp, sắc mặt thì càng lúc càng khó coi, lo lắng gọi: “Đường Văn Diệp...”

“Đủ rồi!” Đường Văn Diệp bỗng nhiên vung tay, mấy trăm giọt nước thuận thế theo tay hần văng tung tóe ra ngoài, có vài giọt còn đáp trên mặt Vu Lâm.

Vu Lâm mở to mắt, vẫn nhìn hần đến không chớp mắt.

Loại cảm giác tim đập vừa mạnh vừa nhanh đến quái dị kia lần thứ hai xuất hiện, quá muộn để Đường Văn Diệp ngăn lại, chỉ đành hoảng loạn di dời ánh mắt, “Xin lỗi, ta không hứng thú với nam nhân.” Dứt lời, cấp tốc xoay người đi đến cạnh hồ nước.

Vu Lâm mở miệng, định nói gì đó, đột nhiên, một hố đen khổng lồ xuất hiện trên mặt con suối nước nóng.

Tiếng cười cực kỳ âm trầm khủng bố từ trong hố đen truyền ra.

“Để ta xem ta vừa phát hiện được gì nào, khắc khắc... Thì ra là một tên bánh đậu đỏ của gia tộc Stirling, và một tên sữa đậu nành gốc ghéch.”

Đường Văn Diệp vừa nhận ra mình chính là tên đậu nành gốc ghéch mà hần nói, liền cảm nhận được một lực hút cường đại, cuốn cả mình và Vu Lâm vào trong hố đen.

Bổn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

7. Chương 7

Đường Văn Diệp vừa tỉnh dậy, liền cảm thấy cả người như đang nằm trong nôi, không ngừng đưa qua đưa lại. Tiếng huyền não, tiếng bước chân, tiếng sóng biển lần lượt tập kích màng nhĩ của hần.

Khoan đã...

Tiếng sóng biển?

Hần vội vã ngồi dậy, mở to mắt quan sát bốn bề.

Đây là một gian phòng ngủ xa lạ, có giường có tủ có sofa, còn có cửa sổ. Có thể khẳng định chính là, hai mươi mấy năm qua, hần chưa từng đến nơi này, thậm chí cả nằm mơ cũng chưa từng mơ tới!

Cửa sổ rộng mở, hần ngửi được vị mặn của từng trận gió biển dồn dập thổi vào từ bên ngoài.

Hần tức tốc nhảy xuống giường, nhào tới bên cửa sổ, chỉ thấy dưới bầu trời đêm u ám, từng đầu sóng nhấp nhô trải dài đến tận chân trời. Cho dù khách sạn nơi hần tạm trú có thực sự thêm một con suối nước nóng nữa cũng không thể mang lại hiệu ứng hoành tráng như vậy đi? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Ngón tay hần gắt gao siết chặt khung cửa sổ, ký ức như một trận đại hồng thủy tràn đê, thoáng chốc bùng mãnh ập vào não bộ.

Màn tỏ tình của Vu Lâm...

Tiếng cười khủng bố...

Còn có...

Một hố đen khổng lồ!

Lẽ nào, nơi này đã không còn là thế giới nhân loại?

“Vu Lâm... Vu Lâm!” Đầu tiên hấn thò đầu, hướng ra ngoài cửa sổ rống lên vài tiếng, phát hiện không có hiệu quả, liền xoay người lao khỏi phòng.

Bên ngoài có một hành lang.

Thấy trên hành lang vô số thủy thủ điên cuồng chạy qua chạy lại, Đường Văn Diệp đã chính thức xác định mình hiện tại đang ở trên một con thuyền, mà còn là một con thuyền toàn người ngoại quốc.

Thân thuyền lắc lư dữ dội.

Hấn vịn vào khung cửa, nỗ lực giữ thăng bằng, đưa tay nắm lấy áo của một thủy thủ.

Thủy thủ kia không trả lời hấn, chỉ kéo áo mình khỏi tay hấn, tiếp tục chạy theo hướng cũ, bỏ lại Đường Văn Diệp đứng ngốc tại chỗ.

... Thuyền sắp chìm?

Tim hấn đánh thịch một cái. Nghe nói trên thế giới này có một từ ngữ gọi là xuyên không, lẽ nào hấn xuyên không tới một con thuyền sắp chìm?

Nghĩ đến đây, hấn không thể bình tĩnh được nữa, co giò chạy theo hướng người thủy thủ ban nãy.

Bên ngoài đã loạn cào cào cả lên, khắp nơi đều là tiếng khóc thảm cùng tiếng kêu gào. Tất cả mọi người như một đàn kiến điên cuồng ngược xuôi lui tới, như thể đang sợ hãi dừng lại, bọn họ sẽ chết ngay lập tức.

Bầu trời tối đen như mực cùng biển cả xanh thẫm đằng sau bọn họ, mệnh mông bất tận, nhưng cũng lạnh lẽo vô tình.

Con thuyền chơi vơi giữa biển trời bao la, quả thật nhỏ bé như con kiến, cũng giống như người so với thuyền.

Đường Văn Diệp vọt tới boong tàu, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn một khối núi băng cực đại đang từ từ trôi qua trước mặt.

Núi băng? Đắm thuyền? Những người nước ngoài mặc quần tây và âu phục?

...

Không thể nào! Làm ơn đừng nói với hấn con thuyền này tên là Titanic a!

Đường Văn Diệp cảm thấy mình đang đứng bên bờ vực của sự sụp đổ.

“Đường Văn Diệp.” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Hấn quay đầu, liền thấy Vu Lâm đang mở to cặp mắt vô tội, vẻ mặt mừng rỡ nhìn hấn, “Cuối cùng cũng tìm được người rồi.”

“Chết tiệt, người nói cho ta biết đây rốt cuộc là chuyện gì!” Đường Văn Diệp một phen túm lấy cánh tay hấn, hung hăng ra lệnh.

Vu Lâm thử gỡ tay hấn, nhưng tình hình là nỗ lực mấy lần đều thất bại, đành phải để mặc hấn. “Chúng ta đang ở trong thế giới ảo.”

“Thế giới ảo?” Cơ mặt Đường Văn Diệp thả lỏng đôi chút, “Ý ngươi là, hết thấy những việc trước mắt đều là giả?”

“Có thể nói vậy, nhưng hậu quả mà nó tạo thành là thật.”

“Hậu quả?” Đường Văn Diệp trợn mắt há mồm, “Ý ngươi là, nếu con thuyền này thực sự bị đắm, chúng ta cũng thực sự bỏ mạng ở đây?”

Vu Lâm nhún vai nói: “Ta không biết chủ nhân của thế giới ảo sẽ soạn kịch bản này thế nào, bất quá dựa theo nguyên tác, Titanic quả thật sẽ chìm.”

“Titanic...” Đường Văn Diệp nhắm mắt lại, nỗ lực không để cho biểu tình của mình trông quá kinh khủng, “Ý ngươi là, bây giờ chúng ta đang ở trong một thế giới ảo, mà thế giới ảo này trùng hợp lấy bối cảnh là Titanic, nếu chúng ta không nghĩ ra cách thoát khỏi nó, nhất định sẽ chết tại đây?”

“Đúng vậy.” Vu Lâm mỉm cười gật đầu.

“Người còn cười được sao!” Nếu không phải vì tên gia hỏa trước mặt là điểm tựa duy nhất mà mình có thể dựa vào, Đường Văn Diệp nhất định sẽ bóp chết hắn, sau đó ném thi thể xuống biển cho cá mập ăn.

“Tại sao không cười được?” Vu Lâm nói, “Ta thật cao hứng a.”

“Cao hứng?” Đường Văn Diệp không dám tin nhìn hắn.

Vu Lâm nói: “Bất luận là đối phương xuất phát từ mục đích gì, ta đều rất cảm kích hắn, bởi vì hắn đã để cho chúng ta ở bên nhau.”

...

Bất luận là đối phương xuất phát từ mục đích gì, Đường Văn Diệp đều chuẩn bị nguyên rửa tên đó đến chết!

Đường Văn Diệp nén giận nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?”

“Thảm họa Titanic vẫn có người sống sót, cho nên chúng ta chỉ cần kiên trì chờ cứu viện là có thể được cứu rồi.” Vu Lâm thấy Đường Văn Diệp thở phào nhẹ nhõm, liền bổ sung: “Nếu chủ nhân của thế giới ảo có đặt ra tình tiết này.”

Đường Văn Diệp vừa mới thả lỏng được một chút lại lập tức căng thẳng: “Gì mà có đặt ra tình tiết này?”

“Ta nói rồi, đây chỉ là thế giới ảo, cho nên tất cả những gì ở nơi này đều là giả, giống như chuyện cổ tích, tác giả câu chuyện có thể cải biến tình tiết bên trong bất cứ lúc nào. Trừ người và ta...” Hắn dùng ngón tay chỉ Đường Văn Diệp, rồi tự chỉ mình, “Bởi vì chúng ta là người thật.”

Đường Văn Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thà hiện tại ta là giả.”

Tại Vu Lâm giật giật: “Thuyền bắt đầu chìm rồi.”

Đường Văn Diệp đầu đầu rên rỉ: “Người không thể báo được tin nào tốt sao?!”

Vu Lâm lại cười nói: “Nhưng chúng ta vẫn luôn ở bên nhau.”

“... Người cứ cầm miệng là tốt nhất!”

Thuyền trưởng bắt đầu chỉ huy các thủy thủ hạ thuyền cứu hộ.

Tuy Đường Văn Diệp đã từng thấy qua màn này trong phim, nhưng vẫn không sốc bằng hiện trường lúc này, nhất là boong tàu dưới chân đang nghiêng dần về một phía.

“Chúng ta cần một con thuyền cứu hộ.” Hắn một bên nỗ lực nắm chặt rào chắn, một bên nói, “Dù sao bọn họ cũng không phải người thật, rơi xuống biển cũng không chết...”

“Đây là nhận thức của người. Còn trong tâm lý bọn họ, rơi xuống biển chắc chắn sẽ chết.” Vu Lâm chỉ về hướng người ta đang phân phát thuyền cứu hộ, “Người xem, trong tay thủy thủ đó có súng, nếu người nhào qua, hắn sẽ bóp cò.”

“Có chết không?” Đường Văn Diệp nghiêm túc hỏi.

Vu Lâm cũng rất nghiêm túc trả lời: “Chết chắc.”

Đường Văn Diệp hung hăng thấp giọng nguyên rửa nửa ngày, mới quay đầu nói: “Người không phải vu sư sao? Chẳng lẽ không có...” Hắn đột nhiên cầm bật, bởi vì Vu Lâm đang thần nhiên ngồi trong một quả bóng khí, giống như lúc còn ở suối nước nóng.

Vu Lâm thấy lửa giận trong mắt hắn càng lúc càng sục sôi, vô cùng không thức thời hỏi: “Người muốn vào sao?”

“Người nghĩ ta sẽ nói không à?” Đường Văn Diệp vừa dứt lời, liền phát hiện mình đã không tự chủ được từ từ bay lên, sau đó bị xô vào trong quả bóng khí.

Để chứa đủ hai người, quả bóng phình to gấp đôi.

Đường Văn Diệp chỉnh trang lại tư thế, nỗ lực không để bất kỳ bộ phận nào trên thân thể mình chạm vào Vu Lâm.

“Người buồn ngủ lắm sao?” Vu Lâm thấy mí mắt hấn từ từ sụp xuống.

Đường Văn Diệp nhắm mắt lại, bực bội nói: “Ta chỉ đang tưởng tượng bên dưới mông ta là cái xô pha trong nhà.”

Vu Lâm sững sờ: “Sô pha nhà người phải tưởng tượng mới có được sao?” Lẽ nào tiền lương của tổng giám trong công ty rất cao chỉ là tin vịt? Nếu không phải bần cùng đến vậy, vì sao ngay cả ngồi xô pha cũng phải tưởng tượng a.

Đường Văn Diệp mở mắt, trừng trừng nhìn hấn: “Câm...” Chữ ‘miệng’ còn chưa nói ra, quả bóng khí đã bay lên như khinh khí cầu.

“Người làm gì vậy?” Đường Văn Diệp khấn trương níu chân Vu Lâm.

Vu Lâm muốn rút chân, nhưng càng khiến đối phương níu chặt hơn.

“Thuyền sắp chìm rồi.”

Đường Văn Diệp quay đầu lại. Quả nhiên, thân thuyền đang từ từ dựng thẳng lên, hết như cảnh tượng trong phim. “Thế thì người phải cảnh báo với ta trước chứ!” Hấn buông chân Vu Lâm.

“Không phải người bảo ta câm miệng sao?” Vu Lâm vô tội nói.

Đường Văn Diệp quay lại, muốn tìm ra dấu vết pha trò trên mặt hấn, nhưng sự thực chứng minh, hấn cực kỳ nghiêm túc.

Qua một hồi, thân thuyền đã dựng thẳng tắp, vuông góc với mặt biển.

Hành khách và thủy thủ không ngừng rơi từ trên thuyền xuống dòng nước lạnh giá.

Đường Văn Diệp không khỏi động lòng trắc ẩn: “Không thể cứu họ sao?”

Vu Lâm ngẩn ra, nói: “Bọn họ là giả.”

“Nhưng trong mắt ta họ rất sống động.” Hấn ngừng một chút, phiền não vò đầu, “Chết tiệt, ta sắp không phân biệt được đâu là thực đâu là ảo nữa rồi!”

Vu Lâm nói: “Ban nãy người còn nói muốn đi cướp một chiếc thuyền cứu họ a.”

“Thì muốn!” Đường Văn Diệp thay đổi khẩu khí, bắt đắc dĩ giải thích: “OK, ta thừa nhận, ta có mặt ích kỷ, thế nhưng ta cũng có tâm đồng cảm và lương tri. Đây gọi là an cư tư nguy (sống yên ổn nghĩ tới những lúc khó khăn), con người đương nhiên sau khi an toàn mới lo lắng đến nguy cơ của người khác, huống hồ, bọn họ cũng không thể xem là người thật!” Hấn cảm thấy mình càng nói càng hỗn loạn.

Tư duy của Vu Lâm trái lại rất rõ ràng: “Cư an tư nguy nghĩa là như thế phải không?”

Đường Văn Diệp nói: “Chữ là chết, người là sống. Cái này trong văn học gọi là theo kịp trào lưu thay đổi không ngừng của thời đại.”

Vu Lâm như bừng tỉnh đại ngộ.

“Người hiểu ý ta chứ?” Đường Văn Diệp bán tin bán nghi.

“Người là nhà văn trẻ.” Vu Lâm tổng kết.

Đường Văn Diệp nín lặng, hồi lâu mới nói: “Ta không phải ám chỉ điều này, ý ta là...” Hấn thấy quả bóng khí càng lúc càng thấp, càng lúc càng gần mặt biển, không khỏi hoảng hốt: “Người muốn làm gì?”

“Không phải nói cứu bọn họ sao?” Vu Lâm chớp chớp mắt hỏi.

“Tại sao?” Đường Văn Diệp không dám tin, bởi vì những lời hấn nói vừa rồi ngay cả chính hấn còn không hiểu.

“Mặc dù bọn họ là giả, nhưng thảm kịch Titanic là sự thật.” Vu Lâm phân tích, “Trong tiềm thức người hy vọng có thể thay đổi kết cục kia.”

Đường Văn Diệp bất giác tràn ngập lòng kính phục dành cho hần, “Người biết tâm lý học?”

“Không biết.”

“Thế người làm sao nghĩ được như vậy?” Hầu như khiến mình phải nhìn hần bằng ánh mắt khác xưa.

Vu Lâm đáp: “Nói đại.”

...

Cho nên nói, chỉ là “hầu như” khiến hần phải nhìn với ánh mắt khác xưa.

Đường Văn Diệp quay mặt đi.

Quả cầu dừng lại ở độ cao ba mét so với mặt biển.

Vu Lâm từ trong giỏ lôi ra một đoạn côn gỗ, sau đó kéo dài ra như kéo anten.

“Gậy ma pháp?” Đường Văn Diệp bắt đầu hưng phấn. Trong đầu mỗi người ít nhiều đều có trí tưởng tượng siêu thực, dẹp đi nỗi sợ hãi đối với vụ sự, lòng hiếu kỳ và ngưỡng mộ liền xuất hiện.

Vu Lâm nói: “Thật ra nó chỉ là một cây gậy tầm thường bằng gỗ hồ đào.”

Nhiệt tình của Đường Văn Diệp nháy mắt bị dập tắt. Hần mất tự nhiên, trêu tức: “Cho nên bây giờ người lôi nó ra là để chuẩn bị trồng một cây hồ đào?”

“Không, nó chỉ dùng để thi triển ma pháp.” Hần nói xong, dùng gậy tùy ý điểm về phía một người vừa rơi xuống biển.

Người kia lập tức được một quả bóng khí vây quanh, nổi lên trên mặt nước.

...

Này còn không phải là gậy ma pháp sao?

Đường Văn Diệp tức giận nhìn hần dùng thứ gọi là gậy hồ đào kia cứu từng người rơi xuống biển.

Tiếng kêu gào càng lúc càng mãnh liệt hơn, còn nháo loạn hơn cả trước khi bọn hần ra tay cứu trợ.

Số người được cứu này còn hoảng sợ hơn đám người chưa được cứu.

Trong đầu họ đã tưởng tượng ra vô số loại tình cảnh bị người ngoài hành tinh bắt đi hành hạ tra tấn, mỗi loại đều máu me đầm đìa muốn sống không được muốn chết cũng không xong. So đi so lại, được chết toàn vẹn trong lòng đại dương lạnh giá, quả thực là một chuyện tốt đẹp hơn nhiều.

“Bọn họ có vẻ rất sợ.” Đường Văn Diệp thật thà miêu tả lại.

Vu Lâm nói: “Lần đầu tiên người thấy ta dùng ma pháp cũng rất hoảng sợ.”

Đường Văn Diệp bị hần nói đến mặt đỏ lên, bèn cãi chày cãi cối: “Đó là bởi vì ta là con người.”

“Bọn họ cũng nghĩ như thế.”

Hiện thực và ảo giác vốn rất khó phân biệt. Vu Lâm có đọc được trong ghi chép của mama, ông cố ngoại của hần từng có một đạo hoài nghi thế giới mình đang sống là một ảo cảnh, bởi vì năm nào vào cùng một ngày tại cùng một nơi ông cũng bị mất cùng một thứ gì đó. Ông gọi đó là trò đùa của ma pháp sư ở hiện thực, mà ông chính là con rối bị trò đùa kia thao túng.

Người được cứu càng lúc càng nhiều, họ từ hết hoảng trở thành chết lặng, chỉ câm nín nhìn những người chịu chung số phận với mình.

Mặt biển bị bao trùm bởi sự yên lặng kiểu đã nghèo còn gặp cái eo.

Mặc dù vậy, người đứng một bên ủng hộ công tác cứu viện Đường Văn Diệp vẫn rất đặc ý. “Cứu người xong, chúng ta nên làm gì nữa?”

Tay cầm gậy hồ đào của Vu Lâm hơi khựng lại, nghi hoặc hỏi: “Phải làm gì khác nữa sao?”

“Đương nhiên. Chúng ta còn phải trở về thế giới hiện thực. Ta còn có rất nhiều việc cần làm, còn có người nhà của ta... Ta vẫn chưa xem trận chung kết World Cup a!” Nhắc mới nhớ, Đường Văn Diệp vừa tính toán liền phát hiện cuộc đời của hắn rất không trọn vẹn, “Ta thậm chí còn chưa lập gia đình.”

Vu Lâm quay đầu nghiêm túc nhìn hắn: “Nếu bây giờ người cầu hôn ta, ta sẽ đồng ý.”

Đường Văn Diệp vuốt mặt, hung hăng nói: “Mau nghĩ cách trở về thế giới hiện thực đi, nhân viên giữ kho!”

Trên trời đột nhiên lóe lên một tia chớp, phút chốc chiếu sáng cả mặt biển.

Đường Văn Diệp khiếp sợ ngẩng đầu.

Chỉ thấy vài đường sét như nhánh cây khô xé toạt bầu trời đêm, đánh về phía những quả bóng khí vậy quanh đám người được cứu.

Quả bóng khí không chút tiếng động liền biến mất, những người được cứu lại rơi xuống biển một lần nữa, lần này ngay cả giầy dũa cũng không có, cứ thế chìm thẳng xuống đáy đại dương.

“Trời!” Đường Văn Diệp không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, “Chủ nhân của thế giới ảo này có phải nhìn lộn kịch bản rồi không... Titanic đâu thuộc thể loại phim thần thoại.”

Vu Lâm nói: “Ta đã phá hỏng nội dung ban đầu của vở kịch ở thế giới này, cho nên chủ nhân của ảo cảnh đành phải dùng cách của nàng mà sửa lại.”

“Người nên nói cho ta biết sớm một chút chứ!” Đường Văn Diệp run lấy bầy nhìn tia chớp mỗi lúc một gần.

“Ít ra chúng ta cũng nên nỗ lực...”

Câu nói sau đó của Vu Lâm, Đường Văn Diệp một chữ cũng không nghe thấy. Bởi vì ánh sáng chói lóa trước mắt đã bao phủ toàn bộ tri giác của hắn...

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ ngốc ngốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

8. Chương 8

Đường Văn Diệp lần thứ hai tỉnh dậy, lại ở trong một gian phòng xa lạ.

Rèm cửa màu hồng, drap giường màu hồng, bàn trang điểm màu hồng... Trước mắt toàn màu hồng đến suýt nữa khiến hắn cho rằng mình đã bị mù màu, chỉ có thể phân biệt hai màu hồng và trắng.

Hắn nhảy xuống giường đẩy cửa sổ.

Bên dưới là một vườn hoa nhỏ, cùng thảm cỏ xanh mượt, còn có đủ loại hoa tươi khoe sắc.

Ít nhất đã thoát khỏi biển cả.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng không khỏi lo lắng cho tình cảnh của mình. Phân tích theo tình hình hiện tại, rất có khả năng hắn đã từ kịch bản giáp nhảy sang kịch bản ắt, mà tên vu sư không bằng cấp khẳng khẳng nói muốn cùng hắn “mãi mãi bên nhau” kia lại mất tích!

Knock knock knock.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Văn Diệp hoảng sợ, do dự một hồi mới quyết định mở cửa. Bởi vì hắn đang gấp gấp muốn biết tên của thế giới ảo này. Nếu là “2012”, hắn sẽ đặt ngay một tấm vé máy bay đi Tây Tạng.

Vừa mở cửa, Đường Văn Diệp liền kinh ngạc không thôi.

Đứng bên ngoài là một thiếu niên xinh đẹp thấp hơn hẳn nửa cái đầu, làn da trắng nõn như sữa, đôi mắt trong suốt màu ngọc lục bảo, cặp môi mềm mại như anh đào... Nhưng đây không phải là nguyên nhân làm hẳn kinh ngạc. Hẳn đầu đầu là vì thiếu niên đang mặc trên người một bộ váy rườm rà thịnh hành vào thời trung cổ ở châu Âu. Đại thất lưng, là để cố định váy, còn cổ áo lại để lộ một khoả ngực lớn... Lẽ nào hẳn vẫn còn ở thời đại của Titanic, chỉ là vị trí chuyển từ trên biển về đất liền? Nhưng cho dù là thời đại của Titanic cũng chưa từng nghe qua nam hài tử sẽ ăn mặc kiểu này a.

“Người là...” Đường Văn Diệp lấp bắp hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhút nhát nhìn hẳn: “Nhị ca ca, ta muốn tham gia vũ hội.”

Nhị... nhị ca ca? Hẳn là nhị ca ca? Hẳn từ diễn viên quần chúng thăng cấp thành một vai riêng sao?

Đường Văn Diệp há hốc mồm, nửa ngày mới nói: “Nga, chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Khuôn miệng như anh đào của thiếu niên cũng từ từ há hốc, dường như rất cũng ngạc nhiên.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ trừng qua trừng lại một hồi, rốt cuộc có một giọng nói thứ ba xen vào: “Cinderella, người làm việc xong hết chưa?”

Đường Văn Diệp và thiếu niên đồng loạt quay đầu nhìn hẳn.

Người tới là một thanh niên, cũng mặc kiểu váy rườm rà y như thiếu niên, nhưng vô luận là chất liệu hay đường may đều nói rõ hẳn ở một đẳng cấp khác.

Hắn vênh vác bước tới, ngạo mạn liếc xéo thiếu niên, sau đó nhìn Đường Văn Diệp, lộ ra biểu tình triu mến: “Katie đáng thương, chứng đau dạ dày của người đã đỡ chưa?”

Thấy nam nhân vẻ mặt đầy giả tạo như vậy, dạ dày vốn đang rất khỏe của Đường Văn Diệp lập tức sục sôi.

“Đại ca ca.” Thiếu niên cúi đầu, cười nói: “Ta có thể tham gia vũ hội của hoàng tử không?”

“Vũ hội?” Thanh niên khoa trương ré lên, chống nạnh chỉ vào mặt hẳn nói: “Người mà cũng đòi đi vũ hội sao? Lạ Chúa, người muốn dọa cho hoàng tử ngắt luôn à?”

Biểu tình thiếu niên có vẻ chịu đả kích lớn, vành mắt ngân ngấn lệ, như thể chỉ cần nấc lên một cái liền ào ạt tuôn rơi.

Đường Văn Diệp không nhẫn tâm, xen vào: “Ta nghĩ cho hẳn ra ngoài nhìn thế giới một chút cũng có sao đâu.”

Vừa dứt lời, thanh niên và thiếu niên đều trợn mắt nhìn hẳn như đang nhìn một con quái vật ngoài hành tinh.

“Katie người...” Thanh niên phun ra được ba chữ, liền nuốt trở vào, quay đầu nói với thiếu niên: “Muốn tham gia vũ hội phải có y phục đẹp, người có không? Đừng nói người định mặc bộ váy cũ rách bẩn thỉu chấp vá này mà đi nha? Cinderella của ta, vũ hội sẽ bắt đầu trong đêm nay đấy.” Hẳn đắc ý cười bỏ đi, dáng vẻ hệt như một con gà trống ngạo mạn.

Thiếu niên rốt cuộc cũng rơi nước mắt.

Đường Văn Diệp bóp trán. Ai có thể nói cho hẳn biết vở kịch là gì không?

“Được rồi, người có biết tên của đại ca đó không?”

Thiếu niên lại ngạc nhiên nhìn hẳn, ngoan ngoãn trả lời: “Charlotte.”

“Nga. Lão đại tên Charlotte, ta là Katie, người là Cinderella... Cinderella?!” Nếu trước mặt hẳn có một tấm gương, hẳn nhất định có thể trông thấy bộ mặt hẳn lúc này cực kỳ giống như vừa bị bánh xe tải lăn qua.

“Người sao vậy?” Cinderella lo lắng nhìn hẳn.

“Ta không sao, ta muốn được yên tĩnh một chút.” Đường Văn Diệp vuốt mặt, chuẩn bị xoay người trở vào phòng, chợt nghe Cinderella ở sau lưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Ta có thể tham gia vũ hội không?” Câu trả lời ban nãy của Đường Văn Diệp đã cho hẳn một tia hy vọng.

“Đương nhiên là được.” Cô bé lọ lem không thể tham gia vũ hội, thì toàn bộ câu chuyện đâu còn ý nghĩa gì nữa.

“Thật sao?” Đôi mắt Cinderella tức khắc sáng lên, “Ca ca cho ta mượn váy được không?”

“Váy?” Đường Văn Diệp khó tin nhìn hần, “Ta làm gì có váy...” Chuyện khó tin hơn liền xảy ra, bởi vì hần cúi đầu thấy trên người mình cũng đang mặc thứ gọi là váy đó.

Ánh mắt Cinderella ngập tràn mong đợi, cùng với cơn sốc của hần hình thành một thế đối lập gắt gao.

Đường Văn Diệp nửa ngày mới lấy lại giọng nói: “Không phải người có bà tiên đỡ đầu sao? Xin bà ấy giúp là được rồi.”

“Bà tiên đỡ đầu? Ta không có a.” Cinderella ngốc ngốc nói.

“Sao người nữ lòng nào không có bà tiên đỡ đầu? Không có bà ấy thì lấy đâu ra xe ngựa bí đỏ, lấy đâu ra giày thủy tinh?” Đường Văn Diệp cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Cinderella hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào.

Đường Văn Diệp dứt khoát đẩy hần ra, men theo hành lang vừa đi vừa rống: “Vu Lâm... Vu Lâm... Người ra đây mau! Vu Lâm!”

Bởi vì hần quá to tiếng, toàn bộ người trong nhà đều tụ tập lại.

Charlotte nhìn không được hỏi: “Katie, người đang làm cái quái gì vậy?”

Đường Văn Diệp phát tay nói: “Các người cứ mặc kệ ta!”

Charlotte nói: “Đệ đệ yêu dấu của ta, lẽ nào người muốn vác bộ dạng điên điên khùng khùng này đi vũ hội? Hoàng tử sẽ không chọn một kẻ điên điên khùng khùng làm hoàng tử phi a.”

“...”

Đường Văn Diệp một mạch lao tới vườn hoa, còn ở đó thêm giây nào nữa hần nhất định sẽ tắt thở.

Trong vườn, hoa thắm cỏ xanh tươi non mơn mẩn tràn trề nhựa sống, dần dần trấn an tâm tình Đường Văn Diệp.

Hần thở hắt một hơi, xoay người chuẩn bị trở lại, liền thấy Vu Lâm đang cười tủm tỉm đứng nhìn hần sau lưng.

“Người đến rồi sao không chịu lên tiếng?” Nếu Vu Lâm đến sớm ba phút, có lẽ lúc đó nghênh đón hần nhất định là một màn chữ bối ẩm ỉ. Nhưng hiện tại, cơn kích động của Đường Văn Diệp đã biến mất.

Vu Lâm mỉm cười: “Nhìn bóng lưng người thế này ta thấy rất hạnh phúc.”

Đường Văn Diệp tức giận càu xé bộ váy: “Người không thấy nó rất buồn cười sao?”

“Thích một người thì phải thích toàn bộ những gì thuộc về hần, không nên chỉ thích bề ngoài, hoặc thích trong nháy mắt.” Vu Lâm vẽ mặt chân thành.

Đường Văn Diệp ngẩn ra, nỗ lực dời tầm mắt: “Mấy lời này người nên để dành nói với nữ nhân.”

Vu Lâm nhún vai: “Ta không ngại người là nam tử.”

“Nhưng ta ngại. Ta nói rồi, ta không hứng thú với nam nhân.” Đường Văn Diệp phiền não vò đầu, lái sang chuyện khác: “Lần này chủ nhân thế giới ảo gì đó lại muốn chơi trò gì đây?”

Biểu tình Vu Lâm có chút thất vọng, nhưng vẫn tiếp lời hần: “Đây là chuyện về cô bé lọ lem, nội dung câu chuyện là để cô bé lọ lem được sống hạnh phúc bên hoàng tử.”

“Ta biết nội dung chuyện cô bé lọ lem, vấn đề là chúng ta phải làm sao mới có thể thoát khỏi thế giới ảo chết tiệt này?”

“Thuận theo ý muốn của chủ nhân thế giới ảo, cho đến khi hần cảm thấy hết hứng hoặc mệt mỏi thì thôi.”

Đường Văn Diệp trừng mắt nhìn hắn nói: “Nếu đây là đề thi, còn ta là giám khảo, ta nhất định sẽ cho người âm một trăm điểm.”

Vu Lâm khiêm tốn học hỏi: “Vậy đáp án chính xác là gì?”

Đường Văn Diệp bí thế. Bất quá hắn rất nhanh chuyển trọng tâm câu chuyện, “Đúng rồi, ban này Cinderella nói hắn không có bà tiên đỡ đầu.”

“Nga?”

“Cho nên hắn không có ai giúp biến ra xe ngựa bí đỏ và giày thủy tinh.”

Vu Lâm thấy ánh mắt Đường Văn Diệp vừa lấp lánh vừa hung hăng nhìn mình, “Ý người là...”

Đường Văn Diệp nói: “Không phải người là vu sư sao? Biến ra một cỗ xe ngựa bí đỏ chắc cũng không khó lắm?”

“Ta không biết.” Vu Lâm thành thành thật thật trả lời.

Đường Văn Diệp nỗ lực không ngừng: “Còn giày thủy tinh?”

“Không biết.”

“... Vậy người biết cái gì?”

“Kết giới, quả cầu lửa, quả cầu nước...”

“Dừng lại.” Đường Văn Diệp ngắt lời, “Người còn nói thêm nữa ta sẽ cho rằng mình đã xuyên không tới thế giới của Harry Potter.”

Vu Lâm nói: “Thật ra ta không hề có bà con họ hàng gì với hắn.”

Đối với thành viên tương lai của gia đình, gia phả trong nhà mình nhất định phải giải thích rõ ràng.

Đường Văn Diệp không lo xa như vậy, bởi vì vấn đề trước mắt đã đủ làm hắn phiền lăm rồi, “Hai thứ quan trọng nhất là xe ngựa bí đỏ và giày thủy tinh người đều biến không ra, vậy người có thể làm gì?”

Vu Lâm nói: “Ta là lão sư của hoàng tử.”

Đường Văn Diệp sửng sốt: “Sao?”

“Hoàng tử vô cùng tin tưởng ta.”

“Cho nên?”

“Cho nên ta có thể khiến hoàng tử nảy sinh thiện cảm với Cinderella.”

Đường Văn Diệp rõ ràng không có lòng tin với hắn: “Người định làm thế nào?”

“Ta sẽ nói cho hắn biết, lão bà tương lai của hắn tên là Cinderella.” Phương thức của Vu Lâm luôn rất trực tiếp.

Đường Văn Diệp hết nói.

“Không được sao?” Vu Lâm nghi hoặc.

Đường Văn Diệp nói: “Con đường này quá tắt, nhảy qua bước giày thủy tinh. Người hắn vẫn chưa quên kết cục Titanic?” Sấm chớp rạch nát bầu trời đêm khiến hắn đến giờ vẫn còn sợ hãi.

Vu Lâm hỏi: “Vậy ta nên làm gì?”

“Nói với hắn, nửa kia của hắn chính là một... thiếu niên ngay mười hai giờ đêm nay... ném giày lại cho hắn!”

Vu Lâm rất bình tĩnh, không hề có nửa điểm kinh ngạc về giới tính của Cinderella.

“Người không lấy làm lạ sao?” Uống công hắn lúc nói ra chuyện này còn đặc biệt phối hợp với biểu tình khoa trương ngập ngừng e ấp.

Vu Lâm nói: “Chỉ cần hai người thích nhau, là nam hay nữ cũng đâu có gì quan trọng.”

Đường Văn Diệp biết một khi cuốn vào vấn đề này, đối thoại sẽ biến thành một hồi tranh luận không có kết quả, bèn tuyên bố hội nghị hai người đến đây chấm dứt: “Người mau về đi. Ta cũng phải chuẩn bị sắm vai khách mời bà tiên đỡ đầu.”

Vu Lâm lưu luyến nhìn hần, xoay người...

“Chờ đã.” Đường Văn Diệp nheo mắt lại, chỉ vào gáy hần: “Người có hình xăm?”

Vu Lâm quay đầu, biểu tình vẫn luôn trấn định rồi cuộc xuất hiện một vết nứt, “Hình xăm? Nó như thế nào?”

“Màu đen.” Hần kéo cổ áo Vu Lâm xuống, “Như dây leo. Sao vậy? Chẳng lẽ người không biết?”

Vu Lâm cup mắt, ngón tay khẽ run, “Ta biết.”

“Không ngờ người cũng rất có cá tính a.” Đường Văn Diệp vỗ vỗ vai hần, “Có lẽ sau khi thoát khỏi thế giới ảo, chúng ta sẽ trở thành bạn thân rảnh rỗi lại tâm sự với nhau.”

Nếu đổi lại lúc bình thường, có lẽ ánh mắt Vu Lâm sẽ sáng lên đầy hưng phấn, thế nhưng lúc này trông hần có vẻ lơ đãng, chỉ gật đầu loạn xạ rồi bỏ đi.

Đường Văn Diệp tuy cảm thấy hơi khó chịu với thái độ lãnh đạm của hần, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bởi vì hiện tại vấn đề cần lo lắng trước nhất chính là xe ngựa bí đỏ và giày thủy tinh, mà thứ quan trọng nhất để giải quyết vấn đề này chính là tiền.

Hần chạy về phòng, bắt đầu truy tìm những món đồ đáng giá.

Đáng tiếc vở kịch này ngoài việc biến tỷ tỷ thành ca ca, còn tịch thu toàn bộ trang sức, hần lục tung tất cả những ngăn tủ chỉ tìm được một chiếc lược ngà.

Đường Văn Diệp không biết lược ngà trong truyện cổ tích có thể đổi được bao nhiêu tiền, nhưng hần đoán hơn phân nửa sẽ không đủ mua một đôi giày thủy tinh.

Hần nhíu mày suy nghĩ, lẩm bẩm: “Mặc kệ, thuê xe ngựa trước đã.”

Vấn đề chỉ nên lần lượt giải quyết từng phần một.

Vì vậy, hần đem lược ngà cầm cố với ông chủ cho thuê xe, đổi lấy một cỗ xe ngựa, một tên đánh xe, và cả một quả bí đỏ.

Sau đó Đường Văn Diệp nhanh chóng tìm được Cinderella đang trịnh trọng trốn vào góc tường khóc thút thít, dẫn hần về phòng mình chọn y phục.

“Ta có thể cho người mượn váy, còn có thể giúp người chuẩn bị xe ngựa, nhưng mà, ta có một điều kiện, người phải tuân thủ.” Đường Văn Diệp khoanh tay nhìn hần đang không ngừng soi gương. “Người phải rời khỏi vũ hội đúng mười hai giờ.”

Cinderella quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hần: “Tại sao?”

“Bởi vì váy là ta cho người mượn, ta có quyền định đoạt.”

“Vâng, ca ca.” Với hần mà nói, có thể đến vũ hội đã là chuyện vui không gì sánh được, một điều kiện kèm theo nho nhỏ như vậy thì có là gì.

“Nếu người vi phạm thỏa thuận, ta sẽ...” Hần dừng một chút, “Nguyên rửa người cả đời không được gả cho hoàng tử.”

Cinderella sững sờ che miệng lại, hiển nhiên đã bị lời nguyên ác độc của hần làm cho kinh hoàng.

Đường Văn Diệp bắt đầu đi lắc đầu. Thân là nam nhân, cư nhiên lấy việc được gả cho một nam nhân khác làm mục tiêu phấn đấu, làm sự nghiệp trọn đời, này đúng là...

Trong đầu hần đột nhiên hiện lên gương mặt của Vu Lâm. So đi so lại, Vu Lâm ít nhất cũng có mục tiêu là trở thành nhân viên giữ kho thâm niên.

“Ca ca, sao người lại giúp ta?” Cinderella do dự nhìn hần, “Người không muốn gả cho hoàng tử sao?”

Nhảm nhí! Ta đương nhiên không muốn!

Đường Văn Diệp nhìn hần, nói chắc như đinh đóng cột: “Bởi vì mục tiêu lớn nhất của ta là gả người cho hoàng tử.”

Cinderella cảm động đến không nói nên lời: “Ca ca...”

“Bất quá bây giờ chúng ta còn một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Chúng ta thiếu một đôi giày.”

“...?”

Màn đêm tối cuộc cũng buông xuống.

Đường Văn Diệp rất vinh hạnh được diện kiến vị mẹ ghẻ trong truyền thuyết. Ngoài dự đoán chính là, nàng là nữ nhân. Đối với vụ đảo lộn giới tính trong ảo cảnh hỗn loạn này, hần đã không còn hứng thú truy cứu. Điều duy nhất khiến hần cảm thấy may mắn chính là, không phải đối mặt với một nam tử trung niên khoác trên người bộ váy rối ren rườm rà kia chạy ngược chạy xuôi, trong khi hần phải giả vờ trấn định.

Để giúp Cinderella hoàn thành công cuộc chim sẻ hóa phượng hoàng, Đường Văn Diệp giả bệnh ở nhà, chờ đến khi mẹ kế và Charlotte đi rồi, mới dẫn Cinderella đã chưng diện hoành tráng hiện đang ngồi trong cỗ xe ngựa trên nóc đình một quả bí đỏ to dùng chờ ở cổng sau, một mạch chạy thẳng về phía cung điện.

Quả nhiên là cung điện trong cổ tích, thủ vệ canh cổng chỉ rải rác vài tên, thấy hai người họ cũng không hỏi một lời, ánh mắt từ đầu tới cuối đều trống rỗng nhìn về phía trước.

Dễ dàng xâm nhập vào vũ hội, Cinderella còn chưa qua cửa chốt nghe Đường Văn Diệp thấp giọng ngân một câu.

“Sao vậy? Ca ca?” Bởi vì Đường Văn Diệp đã vô tư giúp đỡ, Cinderella đã xem hần là người thân nhất ngoài cha mẹ ruột ra.

“Không có gì.” Đường Văn Diệp gãi gãi mũi. Nếu mọi người trên tàu Titanic đều nói tiếng Trung, thì nhạc nền chủ đạo của vũ hội là bài Điềm mật mật cũng là điều rất bình thường. (tức là bài ‘Mật ngọt’ của Đặng Lệ Quân ấy, lạy Chúa, có người khiêu vũ bằng bài này sao =))))))Để tạo điểm nhấn cho vẻ đẹp của Cinderella, hần đặc biệt đứng ngay cửa la lên: “Có khách tới!”

...

Đám đông đang phiêu trong màn khiêu vũ lập tức dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía cửa. Đại khái bọn họ đều chưa từng nghe qua loại thông báo kiểu này.

Cinderella bối rối đứng đơ tại chỗ.

Đường Văn Diệp không chút do dự giơ chân một cước đạp hần vào trong.

Cinderella lảo đảo lăn vào hội trường.

Nghe thấy bên trong từng trận xuyết xoa ca ngợi, Đường Văn Diệp biết, câu chuyện cuối cùng cũng đi theo kịch bản.

Hần lặng lẽ ló đầu, thấy hoàng tử quả nhiên đã nắm tay Cinderella bắt đầu khiêu vũ, liền yên trí đi tìm Vu Lâm. Bất luận thế nào, trong vở hài kịch này chỉ có hai người họ mới chân chính là đồng bào, cùng chung lý tưởng và mục tiêu.

“Người đang tìm ta?” Giọng nói của Vu Lâm vang lên từ đằng sau.

Đường Văn Diệp quay đầu, không đáp mà hỏi ngược lại: “Sao người ở đây?”

Vu Lâm nói: “Ta sợ một mình người ứng phó không nổi, nên đến hỗ trợ.”

“Người thuyết phục được hoàng tử chưa?”

“Nói thì nói rồi.” Vu Lâm dừng một chút, nhú mồm, “Bất quá trông hắn có vẻ không dễ tâm lắm.”

Đường Văn Diệp lý giải: “Đám thầy bói không gặp thời thì sẽ không được ai để ý.”

Vu Lâm nhún vai: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đợi.” Đường Văn Diệp nhìn cái đồng hồ to tướng treo đối diện cửa, “Đợi đến mười hai giờ.”

Thời gian chờ đợi luôn dài vô tận, nhất là khi không có gì để làm.

Đường Văn Diệp và Vu Lâm trốn dưới một gốc cây nhỏ bên bậc thang ngủ gà ngủ gật.

Đột nhiên, tiếng chuông đồng hồ vang lên. Âm thanh đình tai nhức óc kia mau chóng đánh thức Vu Lâm và Đường Văn Diệp.

“Nhanh lên!” Đường Văn Diệp kéo Vu Lâm còn đang mắt nhắm mắt mở, ló đầu khỏi gốc cây.

Cinderella túm váy chạy đến, vẻ mặt đỏ ửng tràn đầy hưng phấn.

“Ca ca!” Thấy Đường Văn Diệp, hắn lập tức như mũi tên bắn qua.

Đường Văn Diệp không nói không rằng ngồi xổm xuống: “Cởi giày!”

“Nga?” Cinderella mờ mịt nhìn hắn nỗ lực tháo giày mình ra.

Đường Văn Diệp vất vả lắm mới cởi được giày của hắn, một tay kéo Cinderella vào bụi cây, một tay ném chiếc giày về phía hoàng tử đang đuổi tới!

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, chiếc giày đáp ngay mặt hoàng tử!

Ba người trong bụi cây: “...”

“Kẻ nào to gan như vậy, cứ nhiên dám đánh lên bổn hoàng tử?” Hoàng tử phẫn nộ xách chiếc giày.

”...” Đường Văn Diệp nhìn Cinderella, “Có trở thành hoàng tử phi hay không là dựa vào cơ hội này.”

Cinderella cảm thấy rất mờ mịt.

“Dừng cảm lên!” Đường Văn Diệp một tay đẩy hắn ra ngoài.

Cinderella vô tội nhìn hoàng tử, ngơ ngác đủ một phút đồng hồ mới e lệ cười nói: “Hoàng tử, là ta.”

...

Đường Văn Diệp và Vu Lâm khẩn trương xem tình tiết tiến triển.

Vu Lâm nhìn chằm chằm chiếc giày vải cũ rách trên tay hoàng tử, nhỏ giọng nói: “Đó là giày thủy tinh sao?”

Đường Văn Diệp nói: “Giày thủy tinh trân quý ở chỗ nó độc nhất vô nhị, đôi giày vá của Cinderella cũng thế. Chịu khó một chút cũng không khác nhau lắm.”

Vu Lâm vẫn cảm thấy kỳ quái: “Trước đó người hy vọng hoàng tử dựa vào đôi giày này mà tìm đến Cinderella sao?”

Đường Văn Diệp thoáng đỏ mặt: “Không phải có người rồi sao? Đây gọi là có người làm tay trong để xoay sở, đến chừng đó người nói với hoàng tử một tiếng là người tìm được chủ nhân đôi giày rồi là ok.”

Vu Lâm nhìn hai người trên bậc thang càng lúc càng gần nhau, thấp giọng cười: “Lần này không cần ta nói, hoàng tử cũng tìm được rồi.”

“Àn.” Đường Văn Diệp kích động, tự hào nghĩ: hắn đúng là thiên tài, trong tình huống khan hiếm tài nguyên thế mà vẫn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Hoàng tử đi tới trước mặt Cinderella, cầm giày đưa cho hắn: “Đây là giày của người?”

Cinderella kiên trì thừa nhận.

“Tốt lắm! Vì người đã chủ động thừa nhận, bổn hoàng tử quyết định chỉ giam người trong đại lao ba tháng!”

Cinderella sững sốt.

Đường Văn Diệp sững sốt.

Vu Lâm: ...Trực tiếp đi ra nói: “Xin Hoàng tử nghỉ lại.”

Hoàng tử vừa thấy Vu Lâm hai mắt lập tức sáng lên, “Lão sư, người đi đâu vậy? Ta tìm người cả đêm, muốn mời người khiêu vũ.”

Đường Văn Diệp đứng bên cạnh nghe đến khó chịu. Câu này nên nói với Cinderella mới đúng chứ?

Vu Lâm diện vô biểu tình chỉ về phía Cinderella đã sớm hôn mê vì hoảng sợ, nói: “Hoàng tử, hẳn chính là một nửa định mệnh của người.”

“Không, lão sư.” Hoàng tử kích động xông tới, một phen ôm lấy hai vai Vu Lâm: “Lão sư, đêm nay ta đã suy nghĩ rất kỹ, ta không cần phải tìm hoàng tử phi tương lai gì nữa, bởi vì hoàng tử phi của ta chính là người!”

“Khoan đã.” Đường Văn Diệp một bụng giấm chua rút cuộc nhịn không được nhảy ra kéo Vu Lâm ra sau mình, “Câu chuyện không phải như thế! Người người thích là Cinderella mới đúng.”

“Người là ai?” Hoàng tử bất mãn nhìn hắn.

Đường Văn Diệp còn chưa kịp trả lời, Vu Lâm đã giành nói: “Hắn là vợ ta.”

...

Nhiệt độ trực tiếp rớt xuống dưới mức 0.

Hoàng tử vô cùng kích động: “Lão sư, tại sao ta không hề nghe người nhắc qua?”

Vu Lâm tỉnh bơ: “Bởi vì người không hỏi.”

Hoàng tử ôm đầu hô lớn: “Không, ta tuyệt không buông tha như vậy! Vệ binh, mau bắt tên này lại cho ta!”

“Uy? Chờ chút, chuyện không phải như người nghĩ...” Đường Văn Diệp còn chưa kịp biện bạch, trên trời bỗng nhiên giáng xuống tia sét, vì vậy hắn lại bị đánh trúng.

Bỗng vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

9. Chương 9

Lần thứ ba tỉnh lại, hắn rút kính nghiệm bình thần quan sát khung cảnh xung quanh.

Vẫn là một gian phòng xa lạ, bất quá ít ra không đưa qua đưa lại như nằm nôi, cũng không phải toàn một màu hồng đập vào mắt khiến hắn hoài nghi thị lực của mình. Trên người tuy vẫn là trang phục châu Âu thời trung cổ, nhưng tốt xấu gì cũng là kiểu nam.

Hắn tự giễu mình, có lẽ do bị sét đánh vài lần, thái độ làm người đại khái đã đạt đến cảnh giới nhẫn nhục chịu đựng, vô dục vô cầu.

Xỏ giày xuống giường, hắn thông thả mở cửa.

“Hoàng tử điện hạ!” Vệ binh đứng ngoài cửa cung kính hành lễ.

“Hoàng tử?” Đường Văn Diệp kinh ngạc tự chỉ vào chính, “Các người gọi ta sao?”

“Đương nhiên, Hoàng tử điện hạ.” Vệ binh cung kính trả lời.

Đường Văn Diệp trầm ngâm: “Có thể nói cho ta biết xung quanh đây có công chúa gì không?” Lần này chắc là Bạch Tuyết và bảy chú lùn nhỉ?

“Có công chúa Karina nước láng giềng đang làm khách trong vương cung.”

“Karina?” Thì ra không phải công chúa Bạch Tuyết, bắt quá làm khách trong cung... loại tình tiết này quá không thông dụng. “Công chúa hiện đang ở đâu?”

“Đang tản bộ trong vườn hoa.”

Vườn hoa ở đây so với ở chỗ Cinderella giống thì nhiều khác thì ít, giống chính là hoa cỏ, khác chính là diện tích. Có thể thấy trí tưởng tượng của chủ nhân thế giới ảo này vô cùng hạn hẹp.

“Hoàng tử.” Đường Văn Diệp vừa đến vườn hoa, công chúa Karina đã ra nghênh đón.

“Công chúa?” Sao lại là Trần Hi?! Đường Văn Diệp cứng đờ.

“Hoàng tử.”

“... Công chúa.”

“Hoàng tử.”

Đường Văn Diệp hoàn hồn, cười nói: “Chúng ta có thể đổi sang đề tài khác được không?”

Công chúa thuận theo lái sang chuyện khác: “Hoàng tử thấy khá hơn chưa?”

Đường Văn Diệp ngẩn người: “Ách, khá.”

“Biển cả luôn vô tình như thế, sau này hoàng tử ra khơi nhất định phải cẩn thận.”

“Ách, vâng.” Biển cả?

Công chúa Karina vẫn duy trì nụ cười, “...”

Tẻ ngắt.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

...

Trùng đến ê ẩm cả mắt.

Đường Văn Diệp nghĩ, hẳn phải thoái lui.

Người hầu xuất hiện rất đúng lúc: “Hoàng tử, bữa trưa đã chuẩn bị xong.”

“Thế thì còn chờ gì nữa? Đi thôi.” Nói xong, Đường Văn Diệp một mạch đi thẳng không hề quay đầu, bỏ lại người hầu và công chúa Karina tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ.

Đồ ăn trên bàn phi thường phong phú.

Thế nhưng Đường Văn Diệp khi còn vào vai Katia đã ném qua, đồ ăn trong thế giới ảo chỉ có thể no mắt no bụng, không bao giờ đáp ứng được tiêu chuẩn khẩu vị của hắn.

Thấy công chúa Karina yếu điệu bước tới, Đường Văn Diệp bày ra tư thế mời dùng: “Chúng ta bắt đầu thôi.”

“Hoàng tử xin chờ một chút, vẫn còn người chưa đến.” Nàng tao nhã ngồi vào phía bên trái hắn.

Đường Văn Diệp đang định hỏi ai, đã thấy Vu Lâm ăn mặc như nữ nhân xuất hiện.

Tâm tình nôn nóng lập tức bình tĩnh trở lại, mọi thứ xung quanh nháy mắt đều ảm đạm đi, trong mắt hắn dường như chỉ còn mỗi khuôn mặt khả ái nhưng không mất đi vẻ nam tính của Vu Lâm. Ánh mắt đại ra, đến khi Vu Lâm ngồi xuống len lén kéo tay áo hắn mới hoàn hồn.

Đường Văn Diệp thấp giọng ho khan một tiếng. Nỗ lực tự trấn định, nhẹ nhàng hỏi: “Có biết lần này là chuyện gì không?”

Vu Lâm chớp mắt, không nói một lời.

“Không biết?” Đường Văn Diệp thoáng thất vọng.

Vu Lâm vẫn im thin thít.

“Người làm sao vậy?” Chẳng lẽ biểu hiện ban nãy của mình dọa hấn hoảng sợ đến thế? Không hiểu sao hấn cảm thấy có chút tội lỗi.

Công chúa Karina thở dài: “Nếu nàng có thể nói thì tốt rồi.”

Đường Văn Diệp thiếu chút nữa cười ầm lên. Vu Lâm không thể nói? Vậy trước kia ai suốt ngày cứ nói mình là vợ hấn? Hấn cứ nhiên không nói được...Khoan đã... Không thể nào?! Hoàng tử được công chúa nước láng giềng cứu giữa biển cả, còn có một thiếu nữ không biết nói...

Trong đầu hấn đột nhiên hiện lên một câu chuyện cổ tích tương đối phù hợp với tình hình lúc này.

“Nàng tiên cá?” Hấn đứng phắt dậy.

“Hoàng tử?” Công chúa Karina kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn.

“Không có gì không có gì, ăn cơm ăn cơm.” Đường Văn Diệp chậm rãi ngồi xuống, cùng Vu Lâm liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cười khở. Thế này cũng rất tốt, chẳng những câu chuyện là Nàng tiên cá, mà bọn họ còn từ vai quần chúng, vai phụ, một đường thẳng tiến lên tới vai chính.

Một bữa cơm đầy tâm sự.

Ăn xong, Đường Văn Diệp kéo Vu Lâm về phòng.

“Chúng ta nên làm gì đây?” Hấn gấp đến độ xoay vòng vòng.

Vu Lâm im lặng nhìn hấn, mở miệng định nói, nhưng không thể phát ra tiếng nào, vẻ mặt thập phần ủy khuất.

“Không thể nói nhưng có thể viết.” Đường Văn Diệp tìm một hồi không thấy giấy bút, thẳng thắn đưa lòng bàn tay tới trước mặt Vu Lâm, “Viết lên tay ta đi.”

Vu Lâm thoáng ngạc nhiên, liền sau đó, cười đến hai mắt loàn loàn như trăng khuyết.

“Đây là bất đắc dĩ, người đừng nghĩ nhiều.” Đường Văn Diệp nỗ lực trấn định lại trái tim đang đập loạn trong ngực, ngoài miệng trong yếu hối thúc: “Còn không mau viết đi!”

Vu Lâm nắm tay hấn, từng nét lên xuống dọc ngang.

Đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay hấn, nhẹ nhàng, nhồn nhột. Đường Văn Diệp nghe tim mình đánh thịch liên hồi, tựa như loại xúc cảm kia từ lòng bàn tay truyền thẳng vào tim.

Hấn bỗng nhiên cả kinh, bàn tay vô thức nắm lại, nắm cả ngón tay khiến tâm tình hấn trở nên khẩn trương hoảng loạn kia.

Vu Lâm nghiêng đầu nhìn hấn, đôi mắt đen trắng rõ ràng như mặt nước sáng lên từng điểm tinh quang.

Trong đầu Đường Văn Diệp liền “oanh” một tiếng, dường như mọi thứ trên thế giới này đều biến mất, chỉ còn người trước mắt thôi...

“Chết tiệt!” Hấn đột nhiên đẩy Vu Lâm ra, vội chạy tới cửa sổ, mở cửa, để gió mát thổi nguội đi gương mặt đang nóng bừng.

Đằng sau, Vu Lâm thất vọng ôm gáy.

Tình tiết trong chuyện cổ tích luôn rất nhanh.

Đường Văn Diệp vừa mới thích ứng dùng ánh mắt và thủ ngữ để giao tiếp với Vu Lâm, đã có thể hỏi đối phương có đói bụng không, vệ binh liền chạy đến nói đã chuẩn bị thuyền xong, có thể rời bến.

Nhìn sắc trời bên ngoài đã gần sập tối, hấn thật không biết nói sao.

Bất luận thế nào, để thuận theo nội dung câu chuyện, bọn họ vẫn phải xuất phát.

Đường Văn Diệp đứng trên boong tàu, bất an đánh giá xung quanh, nhỏ giọng hỏi Vu Lâm: “Người có cảm thấy con thuyền này trông quen lắm không?”

Vu Lâm gật đầu.

“Nó rất giống...” Đường Văn Diệp phun ra cái tên kinh tâm động phách: “Titanic.”

Vu Lâm tiếp tục gật đầu.

“Trời ạ. Chủ nhân thế giới ảo này cũng quá ngớ ngẩn rồi, thuyền chìm cư nhiên vớt lên dùng tiếp.” Ánh mắt hắn tùy ý quét một vòng, khoe miệng lập tức khế co lại: “Ngay cả người cũng không đổi, lẽ nào những thủy thủ này không hề nhớ tới thảm họa Titanic lần trước sao?”

Vu Lâm nhún vai.

Người hầu chạy tới: “Hoàng tử, công chúa điện hạ muốn mời người cùng dùng bữa tối.”

Đường Văn Diệp tức giận nói: “Trừ ăn uống ra nàng ta còn biết làm gì?” Nhớ tới Trần Hi trước đó khi thì công khai khi thì ngấm ngấm tán tỉnh, hắn không thể không khen chủ nhân thế giới ảo áp dụng hình tượng Trần Hi vào vai diễn này thật đúng là tinh mắt.

Thấy ánh mắt không tán thành của Vu Lâm, hắn thu lại cơn giận, phát tay nói với người hầu: “Nói rằng ta lập tức đến.”

Chờ người hầu đi rồi, hắn không khỏi nhớ tới một việc, lo lắng nói: “Nếu như chuyện này là Nàng tiên cá, chúng ta thảm rồi.”

Vu Lâm mở to mắt.

“Đó là một bi kịch. Người phải hóa thành bọt biển, ta phải kết hôn với một kẻ lừa đảo.”

Vu Lâm vuốt cổ.

“Sao người cứ rảnh tay vuốt cổ mãi thế?” Hắn vừa nói vừa nhin không được gỡ tay Vu Lâm xuống, sau đó sững người. “Hình xăm của người... đang lan rộng?”

Tựa như những xúc tu đen kịt, không ngừng leo lên thân thể Vu Lâm. “Cái này, sẽ không truyền nhiễm chứ?”

Vu Lâm nhìn ánh mắt sợ hãi của hắn, trong lòng ảm đạm, chậm rãi lắc đầu.

“Có liên quan đến ma pháp?” Đường Văn Diệp giờ đã hình thành thói quen hễ có hiện tượng gì không thể giải thích liền quy về ma pháp.

Vu Lâm gật đầu, nét bi thương nhàn nhạt xa xăm đọng đầy trong đôi mắt.

Đường Văn Diệp bị hắn nhìn đến hoang mang, vội quay mặt nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi, Trần Hi... à không, là công chúa đang đợi chúng ta.”

Công chúa Karina quả thật đợi rất lâu, hơn nữa nàng cũng không keo kiệt uống hết nửa chai vang đỏ để thể hiện nàng đã chờ lâu bao nhiêu.

Đáng tiếc Đường Văn Diệp không hề chú ý tới chi tiết này. Từ lúc hắn ngồi xuống, ánh mắt vẫn luôn dán trên người Vu Lâm.

Công chúa Karina mỉm cười nhìn hắn: “Hoàng tử.”

Đường Văn Diệp dường như lúc này mới biết đến sự tồn tại của nàng, “Công chúa.”

“Hoàng tử.”

...

Lại bắt đầu rồi!

Đường Văn Diệp cười gượng: “Đúng, nàng không nhận lầm người, ta chính là hoàng tử.”

Công chúa Karina nói: “Đêm nay chúng ta cử hành hôn lễ đi?”

Nụ cười của Đường Văn Diệp lập tức đóng băng.

Công chúa Karina e thẹn cúi đầu: “Ta rất mong được trở thành tân nương của hoàng tử.”

Đường Văn Diệp vô thức quay đầu nhìn Vu Lâm, đã thấy hắn một tay cầm dao một tay cầm nĩa, ánh mắt gắt gao dán vào người công chúa Karina, giống như chuẩn bị nổi trống tiến công bất cứ lúc nào.

“Ách... Chuyện này không vội, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn. Ăn cơm trước, ăn cơm.” Đường Văn Diệp cầm đầu ăn, tại sao hắn lại có loại cảm giác vi diệu như đang xuyên không về quá khứ thế nhỉ?

Bữa cơm vừa xong, công chúa Karina như âm hồn bất tán theo sát Đường Văn Diệp kiên trì tụng niệm truyền bá tư tưởng đêm nay kết hôn.

Đường Văn Diệp nghĩ, bất luận hắn có thể trở lại thế giới hiện thực hay không, bất luận bao giờ hắn mới có thể trở lại, bản mặt dày của Trần Hi e rằng sau này hắn khó lòng tìm được thiện cảm.

Đến khi nghe nàng tụng niệm câu kia lần thứ tám mươi sáu, hắn rốt cục nhìn hết nổi dùng tốc độ chạy nước rút 100m kéo Vu Lâm vọt ra mũi thuyền.

Ngay mũi thuyền gió biển cực mạnh, quét tới tấp khiến hắn hầu như không thể mở mắt.

Sắc mặt Vu Lâm không được tốt.

“Người sao vậy?” Đường Văn Diệp giữ chặt cánh tay hắn, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng không chút che giấu.

“Khắc khắc...” Tiếng cười âm trầm quen thuộc đột nhiên vang lên trên không, một đám mây đen dày đặc bao phủ đỉnh đầu hai người, cuộn cuộn đến quỷ dị. “Hắn bị ma pháp phản phệ. Chắc chắn, thật đáng thương cho bánh đậu đỏ, nỗ lực thế nào cũng không chiếm được trái tim của ái nhân định mệnh...”

Đường Văn Diệp cố nén sợ hãi, ngẩng đầu gào lên: “Người có ý gì?”

“Hóa ra người vẫn chưa biết. Khắc khắc... Tiểu đậu đỏ này dùng ma pháp để thấy trước vợ tương lai, nhưng cũng vì vậy mà bị mắc phải lời nguyền, nếu không thể chinh phục được vợ tương lai, bùa chú màu đen trên người hắn sẽ bóp chết hắn.”

“Đây là bùa chú?” Đường Văn Diệp cả kinh nhìn đám dây leo đen rợn người kia đang dần tiến lên khuôn mặt Vu Lâm, “Lẽ nào không còn cách khác để cứu hắn?”

“Cách khác? Ân, đương nhiên là có rồi.” Giữa quãng mây đen đột nhiên phóng ra một tia chớp.

Rút kinh nghiệm mấy lần trước, Đường Văn Diệp theo phản xạ ôm Vu Lâm né sang một bên.

Tia chớp giáng xuống boong tàu.

Là một thanh chủy thủ vàng óng ánh.

“Đây là...” Đường Văn Diệp nhớ tới kết cuộc của Nàng tiên cá, sắc mặt trắng bệch.

Bốn vu sư cầu ái pháp

Tác giả: Tô Du Bính

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, vu sư tiểu thụ gốc gốc theo đuổi phúc hắc tiểu công, hài, ngắn

Editor: Phúc Vũ

10. Chương 10

“Đây là...” Đường Văn Diệp nhớ tới kết cuộc của Nàng tiên cá, sắc mặt trắng bệch.

“Hắn người vẫn nhớ kết cuộc của câu chuyện này?” Tiếng cười khùng bố kia chuyển sang trầm thấp, tràn đầy dụ hoặc, “Chỉ cần hắn gỡ chủy thủ, đâm vào ngực người, vậy là hắn là có thể được cứu rồi.”

Sắc mặt Đường Văn Diệp từ trắng thành đen.

“Bất quá cơ hội được chia đều. Nếu người cầm chủy thủ đâm vào ngực hắn... Người liền có thể trở lại thế giới hiện thực.”

Trở lại thế giới hiện thực?

Tim Đường Văn Diệp đập thình thịch như trống, y hết một người sắp chết đói thấy một cái bánh gatô to tướng đặt ngay trước mặt.

Ma xui quỷ khiến, hắn cầm thanh chủy thủ lên.

Vu Lâm nhìn hắn, chậm rãi nở ra một nụ cười khích lệ.

Cổ họng Đường Văn Diệp một trận khô khốc, đột nhiên kéo tay Vu Lâm, dúi chủy thủ vào tay hắn, nhắm mắt lại ưỡn ngực: “Đến đi, đến đi.” Đường Văn Diệp hắn sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!

Hắn một bên nghĩ thế, một bên trong đầu không ngừng hiện lên không biết bao nhiêu gương mặt của Vu Lâm, gương mặt nào cũng cười tủm tỉm; gương mặt nào cũng, chết tiệt, khả ái vô cùng.

Chết tiệt!

Hắn cư nhiên một chút hối hận cũng không có.

Tâm tình khẩn trương như đợi phán hình phạt khiến hắn nhin không được mở mắt, nhưng thấy Vu Lâm đã lặng lẽ dùng chủy thủ tự cắm vào ngực.

“Người ngốc sao? Ngay cả đâm cũng đâm lộn người?” Đường Văn Diệp hét lên, giọng nói tê tái đến lạc hẳn đi.

Vu Lâm vô tội mở to mắt, hắn muốn nói thanh chủy thủ này là tự mình cắm vào chứ không có đâm lộn, hơn nữa hắn một điểm cũng không thấy đau đớn, chỉ hơi một mối... Hắn là ảo thuật trong ma pháp rồi.

Thế nhưng Đường Văn Diệp không hề cho hắn cơ hội để giải thích, gắt gao nắm lấy cánh tay Vu Lâm, sau đó dùng sức kéo vào lòng. “Đồ ngốc! Người đúng là đồ ngốc!” Nước mắt rớt cục nhin không được mà trào ra.

Cuối cùng hắn cũng đã biết, thì ra trên đời này, còn có một người có thể khiến hắn yêu thương hơn cả sinh mạng mình. Đáng mừng chính là, người kia cũng yêu hắn như vậy. Đau đớn thay, câu chuyện này là Nàng tiên cá, hơn nữa rõ ràng không phải là phiên bản do hãng Disney cải biên.

Vu Lâm rất muốn nhúc nhích, thế nhưng cơn buồn ngủ thành linh ập đến làm hắn triệt để rơi vào mộng đẹp.

“Có một chuyện ta nghĩ người có quyền biết.” Giọng nói phát ra từ đám mây đen không còn âm trầm khiến người rợn tóc gáy nữa.

Hai mắt Đường Văn Diệp sáng lên, run run hỏi: “Người có thể cứu hắn sao?”

“Không, ta chỉ muốn nói với người. Nhờ cái ôm tình cảm mãnh liệt vừa rồi của người, hắn càng chết nhanh hơn.”

“...”

Đám mây lại giáng xuống một tia sét.

Đường Văn Diệp ôm Vu Lâm, nhắm mắt chấp nhận số phận.

Tất cả đều kết thúc.

Vô luận câu chuyện này đã hạ màn chưa, với hắn mà nói, tất cả đều đã kết thúc.

Cửa phòng Vu Lâm đóng rất chặt.

Lauren bắt đầu đi đứng trước cửa xoa xoa mu bàn tay mình. Cho dù là ai, liên tục gõ cửa suốt một tiếng đồng hồ, tay cũng sẽ rất đau.

“Lâm bảo bối yêu dấu...” Nàng buông tay, chưa từ bỏ ý tiếp tục đập cửa, “Mama đã xin lỗi người rồi. Mama không nên giả thành kẻ thù của gia tộc Stirling ném các người vào trong thế giới ảo, nhưng người phải tin đây hoàn toàn xuất phát từ tình yêu của một người mẹ dành cho con mình. Sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn bảo bối bị ma pháp phản phệ?”

Viên Chính Kiệt đứng một bên thấp giọng cảm khái: “Nhưng mà mợ này, mấy câu chuyện cổ tích mà mợ chọn đúng là...” Làm đồng lõa, hẳn nhờ tấm gương nước mà được tường thuật trực tiếp toàn bộ hành trình.

“Có vấn đề gì chứ?” Lauren biện minh: “Những câu chuyện này toàn được tinh tế tuyển ra a. Titanic tình yêu vượt qua cả giới hạn sinh tử, Cô bé lọ lem tình yêu phá vỡ rào cản thân thế địa vị, Nàng tiên cá thì càng vĩ đại hơn, bọn họ bất chấp cả chủng tộc! Ta chọn mấy chuyện này chỉ vì muốn nói với Đường Văn Diệp, giới tính không phải là sự kiện gì to tát! Người xem, đến cuối cùng không phải Đường Văn Diệp đã khắc phục được nỗi sợ hãi và định kiến, hiểu rõ tình cảm của mình rồi sao?”

“Nhưng kịch bản của mợ hình như lệch quá xa khỏi quỹ đạo của nguyên tác.” Hắn thấy một màn nhướn mày kiểu uy hiếp của Lauren, vội lái sang chuyện khác: “Hơn nữa đó chỉ là ảo cảnh, trong hiện thực cũng không chắc sẽ như vậy.”

Hắn vừa dứt lời, chuông cửa liền điên cuồng vang lên.

Lauren đắc ý cười nói: “Chịu thua đi, này cũng không phải chuyện đáng xấu hổ gì.”

Viên Chính Kiệt mở cửa, người tới quả nhiên là Đường Văn Diệp. Câu đầu tiên mà hắn thốt ra chính là: “Vu Lâm đâu?”

Viên Chính Kiệt chỉ về phía phòng của Vu Lâm. Lauren đã núp vào đâu đó.

“Hắn không sao chứ?” Cơ mặt Đường Văn Diệp rất căng, như thể chuẩn bị nghe tin dữ nào đó từ miệng Viên Chính Kiệt.

Viên Chính Kiệt nói: “Sao người không tự đi kiểm chứng?”

Đường Văn Diệp dường như đến giờ mới nhìn thẳng vào hắn, “Ta là Đường Văn Diệp, người là...”

“Biểu ca của Vu Lâm.”

“Viên Chính Kiệt.” Đường Văn Diệp nhớ Vu Lâm đã từng nói qua, chính là kẻ chủ mưu đề nghị Vu Lâm hỏi địa chỉ nhà hắn. Bất quá hiện tại hắn không có hứng thú tính món nợ cũ này.

Hắn gấp gấp bước đến trước cửa phòng Vu Lâm, hít một hơi thật sâu gọi: “Vu Lâm?”

Cửa vẫn đóng chặt.

“Người không sao chứ?” Hắn bắt đầu gõ cửa.

Cánh cửa bị Lauren tàn phá suốt một giờ vốn cho rằng đã đến lúc được nghỉ ngơi, nào ngờ lại bắt đầu chịu đựng đợt khảo nghiệm kế tiếp.

May là lần khảo nghiệm này thời gian rất ngắn. Mới nửa phút, cửa đã mở ra.

Vu Lâm mờ mịt nhìn hắn: “Đường Văn Diệp?”

Đường Văn Diệp một phen túm lấy hắn, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới cả nửa ngày, xác định không hề thiếu tay thiếu chân mới thở phào nhẹ nhõm: “Người không sao chứ?”

Vu Lâm lắc đầu: “Không sao.”

“Thế tại sao lâu vậy người mới chịu mở cửa?” Chắc chắn hắn đã không có việc gì, bản tính Đường Văn Diệp liền trở lại.

Vu Lâm dụi dụi mắt nói: “Ngủ a.”

“Ngủ?” Giọng Đường Văn Diệp bỗng nhiên cao vút lên. Uổng công mình vừa tỉnh lại liền lo lắng lật tung sổ đăng ký địa chỉ của công ty, chạy đến tận nhà tìm hân, còn hân cư nhiên đang... ngủ?!

Vu Lâm chớp chớp mắt: “Người không mệt sao? Vừa rồi trong mộng cứ nghe tiếng sấm ầm ầm, hóa ra là người gõ cửa.”

Đường Văn Diệp hít mạnh một hơi, ngoài cười trong không cười nói: “Vây chúc người mộng đẹp!” Hân xoay người định đi, vạt áo đã bị Vu Lâm níu lại.

“Đường Văn Diệp, làm vợ ta có được không?”

Rõ ràng không phải lần đầu tiên nghe được, sao lần này chẳng những không cảm thấy phiền phức, mà còn nghĩ rất ngọt ngào?

Đường Văn Diệp trong lòng mềm nhũn, nhưng ngoài miệng vẫn nói bướng: “Ta phải nghĩ lại, nghĩ lại đã.”

“Nghĩ lại?” Vu Lâm hưng phấn mở to mắt, bao nhiêu buồn ngủ cùng một mỗi đều bay lên chín tầng mây, “Người chờ một chút.” Hân vọt về tủ đầu giường, mở ngăn kéo lục lọi nửa ngày mới vọt trở ra, hai tay dâng lên một chiếc nhẫn đính ruby, quỳ một chân, chân thành ngỏ lời: “Đường Văn Diệp, người có đồng ý gả cho ta không?”

Khóe miệng Đường Văn Diệp co quắp một hồi: “Câu này nên để ta nói mới đúng.”

Vu Lâm nói: “Nhưng người đâu có nhẫn.”

Đường Văn Diệp đoạt nhẫn, một tay kéo hân đứng lên, chỉnh chu lại biểu tình, nghiêm túc hỏi: “Vu Lâm, người có đồng ý sau này sẽ chăm sóc ta, thuận theo ta, ở bên ta, mãi mãi không rời không?”

Vu Lâm không chút do dự gật đầu: “Ta đồng ý.”

Đường Văn Diệp cười thoả mãn: “Tốt lắm. Vây chúc mừng người, người cũng đạt được đại ngộ bình đẳng trừ việc phải thuận theo.” Hân nắm tay Vu Lâm, từ từ xỏ nhẫn vào ngón áp út, “Dùng tạm cái này trước, chờ ta mua hai chiếc mới sẽ đổi lại.”

“Àn.” Vu Lâm rạo rức nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình.

Đường Văn Diệp nghĩ tới một mối lo khác, “Người nhà của người có phản đối chúng ta ở bên nhau không?”

“Đương nhiên không.” Vu Lâm nói, “Mama ta là bà mẹ phóng khoáng nhất trên thế giới này!”

Lauren núp một bên nghe trộm bọn hân nói chuyện, quyết định tha thứ hân vì đã ngủ say như chết không nghe nàng gõ cửa muốn rưng tay.

“Vây còn người nhà của người?” Đến lượt Vu Lâm lo lắng.

Đường Văn Diệp ôm hân vào lòng: “Ngay cả lão vu bà ác độc chúng ta còn không sợ, thì còn gì đáng sợ nữa?”

...

Lão vu bà ác độc?

....: CHÍNH VĂN HOÀN:....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bon-vu-su-cau-ai-phap>